

KESKENY ÚT

2023/2

gyülekezet

A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI
REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS
EGYHÁZ LAPJA

Gyülekezet! Némelyeknek gyűlölt, másoknak szeretett és talán sokaknak „gyűlölve szeretett” jelentéssel bír ez a szó – és mindaz, ami mögötte van. Van, aki az üdvösségét köti a gyülekezethez – mintha az üdvözítene. „Ebben a gyülekezetben születtem, ebben is akarok meghalni.” Mások teljesen feleslegesnek vagy akár károsnak tartják. „Biztos, hogy a papok vagy a Vatikán találta ki...”

Napjainkra leginkább – sokkal inkább, mint bármikor máskor a történelem során – az individualizmus jellemző. Ennek világos oka van, hiszen a technika fejlődése, a digitális kultúra segít magányosnak lenni úgy, hogy ne érezzük a magány terhét, súlyát. A keresztyénség terjedésének

egyik okaként azt szokták felhozni, hogy a Római Birodalomban a városiasodás magányát kezelte, oldotta meg a keresztyén gyülekezethez való tartozás. Amikor egy személy bekerült egy kisebb közösségből (törzsből, faluból) a nagyvárosba, gyökeretelenné, magányossá vált. A gyülekezetben viszont új otthonra talált. Manapság erre nincs szükség, hiszen egy telefonnal közösségi életet „él” bárki bárhol úgy, hogy közben megmarad teljesen magányosnak.

A gyülekezet- vagy egyházellenesek konkrétan meg is fogalmazzák a kifogásaikat: „Jézus Krisztust kedvelem, de az egyházat nem”. Ezt gyakran olyan emberek mondják, akik sem Jézus Krisztust nem ismerik, sem a gyülekezetet, csak a benyomásai és érzéseik alapján ítélnek.

Természetesen a másik oldalon is vannak, lehetnek problémák. Az egyház, gyülekezet megromlása elriasztja az embereket. Ez nem volt másként az Ószövetség idejében sem: „Próféta és pap egyaránt elvetemült, még házamban is megtalálom gonoszságukat – így szól az Úr.” (Jeremiás 23,11) Francis Schaeffer a XX. századi gondolkodás nagy ismerője így fogalmazta ezt meg: „Bizonyára a legsú-

lyosabb ítélet nem azokat fogja sújtani, akik a rombolást kívülről idézték elő; a legvétkesebb az egyház, amely ismerte a valóságot, de tudatosan elfordult attól, és ma az embereknek nem tud egyebet nyújtani, mint relativitást, visszhangozva a modern világ bölcsekedését”¹

Tagadhatatlan, hogy az egyháznak, gyülekezeteknek vannak gondjaik, egyik vagy másik irányba elferdülhetnek. Ennek a találó leírását a Keskeny Út 2007. márciusi számában találtam a legérzékletesebben megfogalmazva: „Charles Dickens egyszer azt mondta, hogy a fiatal fiúkat két csoportba lehet sorolni: cingár és kövér. A probléma sajnos az, hogy egyik sem egészséges. Gyakran igaz ez az egyházakra is, amelyek véznák vagy elhízottak.”²

Bár lehet, hogy nem értünk egyet Ciprián karthágói püspökkel, aki szerint „Nem lehet az Isten Atyja annak, akinek nem anyja a gyülekezet.”, de az azért mélyen elgondolkodtató, hogy a Szentírásban a gyülekezet Krisztus menyasszonya.

Ajánljuk mindazoknak ezt az újságot, akik a menyasszony szépségén munkálkodnak.

Tamás Sándor

1. Francis Schaeffer: Halál a városban 38.old. (Evangéliumi Kiadó)

2. Keskeny Út 2007 március 14. old.

- 2 Beköszöntő
- 4 Idézetek
- 6 Miért fontos csatlakozni egy helyi gyülekezethez?
- 9 Isten hozott minálunk!
- 12 Hogyan készülsz az Úr napjára?
- 15 Hogyan lehetnék együttérzőbb?
- 20 Szükséget szenvedők a gyülekezetben és azon kívül
- 22 Kanadai beszámoló
- 26 Öt nap az aranybánya tetején
- 29 Lengyelországban és Portugáliában jártam

„Bárhol, ahol Isten Igéje hirdetik és hallatik a maga tisztaságában és hamisítatlanságában, ott találjuk Isten gyülekezetét is, még ha sok tökéletlenséget tapasztalunk is.”

Kálvin János

„A gyülekezetbe való járás éppen olyan fontos a tanítvány számára, mint az egészséges, tápláló vér átömlesztése egy beteg ember számára.”

D.L. Moody

„A gyülekezet olyan megszelídített emberek közössége, akik Istennel való megbékélésének Krisztus a bevégezője.”

John Stott

„Tudja meg minden hű, igaz és tiszta lelkű szolgálattelvő, hogy Istennek és az Ő egyházának szüksége van rá.”

William Perkins

„Az egyház egy, szent, egyetemes és apostoli közösség. Az egyház egy egész. A választottak – habár különböző felekezetekhez tartozhatnak – mégis egyek az Úrban, egy hit és egy keresztség által.”

R. C. Sproul

„A gyülekezetet Isten nem magának valónak teremtette. Azért alkotta, hogy az Urat szolgálja, és az Ő akaratának beteljesítője legyen ebben a világban, hogy megőrizze és folytassa mindazt, amit Ő már eddig létrehozott, és amit még tett volna, ha közöttünk marad itt a földön.”

Millard J. Erickson

„Isten egy, és egy Krisztus is, egy az Ő egyháza, és egy a hit, egy a nép, amely az egyetértés szövetségében egy testbe van szerkesztve.”

Karthágói Ciprián

„A láthatatlan egyház átlát-
szó a szemünk előtt, annak
teljességét egyedül Isten látja.
A választottaknak az a felada-
tuk, hogy ezt a láthatatlan egy-
házat láthatóvá tegyék.”

R. C. Sproul

„Jertek, készítsük fel magun-
kat, hogyha Isten vagy az egy-
ház azt mondja: »Ki megy el
értünk, vagy kit küldjek?«,
akkor sokunk legyen kész
a szolgálat nagy munkájának
bevégzésére.”

William Perkins

„Az egyház Krisztus parancsá-
nak engedelmeskedik, mikor
rámutat a bűnre és szembesít-
ti vele azt az embert, aki nem
akar abból megtérni.”

Roger Dean Anderson

„Mi az Egyház? Krisztus teste.”

Hippói Ágoston

Gyűjtötte: Pápai Ernő

- 30** Emlékezz!
- 32** Női körben
- 34** Milyen az imádkozó
keresztény nő?
- 38** Beszélgetés Mihályi Évával
- 40** Lelki legeltetés VI.
- 47** Oktatás a Király gyermekeinek
- 50** A keresztyénség XVI. százada
- 56** Ágoston: Vallomások
- 58** Kép és hang ereje
- 62** Kapcsolat

*„Az Úr pedig
minden napon
szaporította
a gyülekezetet
az üdvözülőkkel.”
(ApCsel 2,47)*

Miért fontos csatlakozni egy helyi gyülekezethez?

Kovács Kálmán

John Stott anglikán lelkész amikor az egyházzól ír, akkor többek között ezt írja: „Ha az egyház központi helyet foglal el Isten tervében, amint azt a történelem és az evangélium is mutatja, akkor bizonyára a mi életünkben is központi helyet kell elfoglalnia. Hogyan vehetnénk azt félvállról, amit Isten komolyan vesz? Hogyan merjük a perifériára szorítani azt, amit Isten a középpontba helyezett?”

Az egyház központi szerepe Isten tervében elég ok kellene legyen arra, hogy elkötelezzük magunkat egy helyi gyülekezet mellett. De íme, itt van öt konkrét ok, amiért fontos ezt a lépést megtenni.

1 Krisztus szereti az egyházat, és Önmagát adta érte. Ha szeretjük Krisztust, akkor szeretnünk kell az Ő egyházát, és el kell köteleznünk magunkat a jólétéért.

Az Efézus 5,25-ben Pál ezt parancsolja: „Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, mint ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte.” Ezután arról beszél, hogy Krisztus célja az egyház megszentelése, hogy teljes dicsőségében a lehető legszebb formában mutassa be magának. A szakasz olvasása során úgy gondolhatjuk, hogy Pál a keresztyén házasságról beszél, de aztán hozzáteszi azt a meglepő kijelentést, hogy: „Nagy titok ez, én pedig a Krisztusról és az egyházzal beszélek.” (Ef 5,23)

Ha azt mondjuk, hogy szeretjük Krisztust, szeretnünk kell az Ő egyházát is, és oda kell szánunk magunkat érte. Gyakorlatban ez azt jelenti, hogy az Istentől kapott ajándékainkat az egyház építésére kell használnunk, szolgálnunk kell azokkal egymás felé.

2 A gyülekezet az a hely, ahol megtanuljuk szeretni Istent és másokat.

A gyülekezet jó hely arra, hogy megtanuljunk feldolgozni személyes konfliktusokat, különböző nehézségeket, amik elkerülhetetlenül felmerülnek egy közösségben. Az elköteleződés az a ragasztó, amely összetartja a kapcsolatokat, és lehetővé teszi, hogy konfliktusok esetén növekedjünk a szeretetben.

Ha csak alkalmyszerűen randizunk egy gyülekezettel, vagy ha csak egy ideig költözünk össze vele, nagy valószínűséggel már kisebb nehézségek idején is továbballunk onnan.

Egy másik hasonlaltal élve, miszerint Krisztus az egyház teste – mi történne, ha a kezéd úgy döntene, hogy nem tetszik neki, melyik karhoz van hozzákötve? Ez túlságosan korlátozó. Mindannyian tudjuk, hogy a kezünk teljesen használhatatlan lenne, ha levágnánk a karunkról.

Mindez arra tanít bennünket, hogy azok a keresztyének, akik nem elkötelezettek más keresztyének iránt, nem lesznek képesek hatékonyan szolgálni az Urat. Nem tudják megtanulni, hogy hogyan növekedjenek a mások iránti szeretetben. Ahogyan az 1János 4,20-ban olvashatjuk: „Ha azt mondja valaki, hogy szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyafiát, hazug az, mert aki nem szereti a maga atyafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?”

3 Szükségünk van arra, hogy lelkipásztorok vezetése alá helyezzük magunkat, akik gondoskodnak rólunk és számot adnak a lelkünkéről.

A Zsidókhoz írt levélben, (Zsid 13,17) Pál azt parancsolja a keresztyéneknek, hogy engedelmeskedjenek vezetőiknek, mert ők azok, akik számot adnak Istennek az ő lelkükről. Ez nem mentesíti a tagokat a felelősség alól, azt sem jelenti, hogy vakon kell követni a vezetőket, azonban az egyházhoz való csatlakozás sokkal többet jelent egy akármilyen klub vagy közönséges szervezethez való kapcsolódáshoz.

4 Ez az az eszköz, amit Krisztus elrendelt az Ő nagy missziói parancsának teljesítésére.

Az evangélium hirdetése az elveszetteknek, valamint az újonnan megtértek tanítása a keresztyén hit alapvető igazságaira a közösségben történik. A Léleknek való engedelmesség együttes feladat. A Filippi 1,27-ben ezt olvashatjuk: „Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy amikor odamegyek, és látlak titeket vagy ha távol vagyok is, azt halljam rólatok, hogy megáll-

tok egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért.”

5 Legyen egy konkrét hely, ahol szolgálhatjuk az Urat.

Az Újszövetségtől teljesen idegen az a gondolat, hogy csak lelki táplálékért járjunk egy gyülekezetbe, mintha csak egy étterembe járnánk ebédelni. Mindannyian sáfársággal bíztunk meg. „Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (1Pt 4,10) A talentumokról szóló példázatban (Mt 25,14) az a szolgáló, aki egyetlen talentumot kapott, elásta, majd nyereség nélkül adta vissza gazdájának. A gazda nagyon megdorgálta őt. Nem gondolhatjuk azt, hogy nekünk semmi dolgunk nincs az egyházban, mert nem vagyunk sem lelki vezetők, sem evangélisták. Meg kell találnunk magunkban azt a lelki ajándékot, amivel Isten megajándékozott, és azt kamatoztatnunk kell az Ő dicsőségére és keresztyén testvéreink javára.

Ahhoz, hogy engedelmes keresztyének legyünk, többet kell tenni annál, mint csak pusztán templomlátogatónak lenni. Mivel Krisztus szerette az egyházat és Önmagát adta érte, ha mi is szeretjük Krisztust, olyanná kell válnunk, mint Ő, és így az egyház lelki és fizikai jólétének előmozdításán kell munkálkodnunk hálaadással.

Mit üzen a gyülekezeted a világnak?

Stephen Witmer

Jézus megváltó halála nemcsak megmenti az egyéneket, hanem ennél sokkal többet tesz. Közösségeket teremt, csodálatos módon formál megváltott embereket olyan gyülekezetekké, melyek családként élnek közösségben egymással.

A Róma 15,7-ben Pál apostol bemutatja az igazi közösség alapját és célját:

„Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.”

Minden általam ismert gyülekezet befogadó gyülekezet akar lenni. De a befogadásról alkotott fogalmunk sokszor felszínes: egy mosolygós, meglehetősen üdvözlésre vagy kézfogásra korlátozódik, és egy vasárnap reggeli „Isten hozott” üdvözlésben merül ki. Pál gondolatai a befogadásról ettől sokkal mélyebbek és magasabbak – mélyen, magában az evangélium talajában gyökeredzik, és magasra tör, hogy valami mérhetetlenül értékes dolgot hajtson végre.

A KERESZTYÉN KÖZÖSSÉG gyökere

„Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” Pál ezeket a szavakat a római gyülekezetnek írta, amely jelentős feszültséget tapasztalt a zsidó és a pogány keresztyének között, akik nem értettek egyet bizonyos ételek fogyasztását illetően és bizonyos napok megtartása tekintetében. Ebben a konfliktusban hirdette Pál azt az evangéliumi igazságot, hogy „Krisztus befogadott titeket” (éppen ezért nektek is be kell fogadnotok egymást).

A mi Krisztusban való elfogadtatásunk nem csupán egy barátságos kézfogás vagy egy kellemes mosoly. Ez szabadítás (Róma 10,13), megbékeeltetés (Róma 5,10), befogadtatás Isten családjába (Róma 8,16) Ennek ára van: Krisztus halálába, illetve feltámadásába került, hogy befogadtassunk Általa. Mindazonáltal ez olyan ár volt, amit a Fiú örömmel fizetett meg helyettünk azért, hogy befogadhasson minket (János 10,18).

A másik ember folyamatos örömmel fogadásának alapja és mintája az, hogy Krisztus minket befogadott: „fogadjátok be egymást, miképpen

Krisztus is befogadott minket”. Mivel Jézus azért halt meg helyettünk és érettünk, hogy befogadhasson minket Isten családjába, egymás örömmel fogadása azt jelenti, hogy családként élünk közösségben egymással.

A KERESZTYÉN KÖZÖSSÉG dinamikája

Hogyan viszonyulnak egymáshoz egy egészséges család tagjai? Ez a kérdés vezérli a keresztyén közösségben való együttélésünket. Szeretjük egymást a nézeteltérésekben is, mint ahogy egy egészséges család teszi. Hajlandóak vagyunk kibékülni, együtt imádni az Urat és együtt dolgozni. Nem kerüljük el, vagy vetjük meg azokat a családtagokat, akiknek furcsa személyiségük van, vagy idegcsitító tulajdonságaik vannak, vagy azokat, akik egyszerűen csak másképp öltözködnek, beszélnek vagy néznek ki, mint mi.

Ehelyett elfogadjuk egymást, mert ugyanannak a családnak vagyunk a tagjai. Mindannyian részt veszünk a közösség dolgaiban, és szolgáljuk egymást az együttéléshez szükséges munkákban, mert minden egészséges család ezt teszi. Megtaláljuk a mód-

A KERESZTYÉN

KÖZÖSSÉG

célja

ját kicsiben és nagyban, szavakkal és tettekkel, hogy kimondjuk: „Olyan, mintha családtagok lennénk, tehát ha kell áldozatot is hozok, hogy szolgáljak.” Elfogadjuk egymást például azzal, hogy szolgálunk a gyerekek felvigyázásában, a kórházi ágy mellett, a szállítás biztosításában, a hűség imádkozásban, hogy dolgozunk a konfliktusainkon, illetve még ezer más módon megtehetjük.

Az a fajta örömteli fogadtatás, amire Pál felszólít, az nem csupán egy „üdvözlő szolgálat” bevezetését jelenti, és nem csak egy „üdvözlő csapat” feladata, hanem az egész gyülekezeté. Ez nem egy egyszeri esemény, hanem egy folyamatos életmód. Szeretni a gyülekezeti családunkat időt, áldozatot és alázatot igényel, éppúgy, mint ahogy Krisztus családjába való befogadtatásunkhoz szükséges volt az ő kereszthalála.

” A GYÜLEKEZETED AZZAL DICSŐÍTI ISTENT, HOGY CSALÁDTAGOKKÉNT VISZONYULTOK EGYMÁSHOZ, ÉS OLYAN ÖRÖMMEL FOGADJÁTOK EGYMÁST, AHOGY KRISZTUS FOGADOTT TITEKET.

Lenyűgöző eredménye lesz annak, ha egy keresztyén közösség valóban így él. Pál azt mondja, hogy úgy kell fogadnunk egymást, mint ahogy Krisztus, aki „Isten dicsőségére” fogadott minket. Így válik lehetségessé, hogy a megváltott bűnösök közössége bemutatassa Isten értékét a világnak. Nincs magasabb cél egyetlen gyülekezet számára sem. Pál tanítása nagyszerű hír a kis, hétköznapi gyülekezetek számára is. Azt jelenti, hogy nincs szükség pompás épületekre, vagy a legmodernebb szolgálatokra, híres lelkészekre, fenomenális zenére, vagy minden korosztály számára különböző programokra ahhoz, hogy dicsőséget szerezzünk Istennek. A gyülekezetünk azzal dicsőíti Istent, hogy családtagokként viszonyulunk egymáshoz, és olyan örömmel fogadjuk egymást, ahogy Krisztus fogadott minket.

Fordította: Karikó Melinda
<https://www.desiringgod.org/articles/you-are-welcome-here>

Hogyan készülsz az Úr napjára?

Jordan Kauflin

Néhány héttel ezelőtt a feleségemmel elmentünk vacsorázni kettesben. Hirtelen ötlettől vezérelve úgy döntöttünk, hogy megnézünk egy filmet is. Csak úgy, semmi előkészület, csak úgy döntöttünk és elmentünk. A felkészülés hiánya egyáltalán nem befolyásolta, hogy mennyire élveztük a filmet. Végül is csak szórakozni akartunk.

Sajnos gyakran hasonló módon közelíthetjük meg a vasárnapokat is. Hogyan készülsz a gyülekezeti csalá-

doddal való találkozásra? A felkészülésed csak a gyerekek, a harapnivalók és a pelenkák lázas összekészítésére korlátozódik? Esetleg azzal töltöd az idődet, hogy megpróbálsz meggyőzni magad arról, hogy jobb elmenni, mint otthon aludni? Vagy talán eszedbe sem jut felkészülni, mert ez is csak egy újabb rutin, amit kialakítottál?

A vasárnapi összejövetelekre való készülés szoros összefüggésben áll azzal, hogy az együtt töltött idő mennyire lesz a javadra.

Íme két gyakori hiba, amit elkövethetünk

Időnként készülhetünk nézőként

Elsősorban nézni jövünk, nem pedig részt venni. Olyan ez, mint ahogy fel szoktam készülni egy sporteseményre. Azon kívül, hogy megbizonyosodom róla, hogy nem az ellenfél csapatának színeiben vagyok, nem készülök sokat. Már előre várom, hogy ott lehessenek, de az általános hozzáállásom mégis az, hogy „Szórakoztassatok! Hassatok meg! Mutassatok valami elképesztőt!” Vagy ha te is egy pocsék csapat hűségese szurkolója vagy, mint én, akkor: „Hadd szenvedjek!”.

Ugyanezzel a hozzáállással jöhetünk a vasárnapi istentiszteletre is. Kimondva vagy kimondatlanul, de elvárjuk, hogy mindenki gondoskodjon arról, hogy mi jól érezzük magunkat. Jó lenne, ha valaki vigyázna a gyerekeimre. Szeretném, ha mások megkeresnének engem. Fontos, hogy a zene egy bizonyos módon szóljon. Bárcsak a lelkész időben befejezné a prédikációt, hogy ott tudjam folytatni az életemet, ahol abba hagytam. Ami Jézust illeti? Remélhetőleg megjelenik a Lelke által, hogy olyan lelki, érzelmi élményben legyen részem, ami átvisz a következő héten. Nézőként jövünk, és azt várjuk, hogy nekünk szolgáljanak.

Néhányan közülünk munkásként készülünk a vasárnapokra

Hivatásos lelkipásztorként jellemzően ezzel szoktam szembesülni. De ez nem csak a lelkészekre vonatkozik. Lehet, hogy gyerekalkalom-vezetőként, ajtónállóként, különböző szolgálatok szervezőjeként vagy szakácsként szolgálsz. Úgy készülünk, mint ahogyan a munkahelyünkre készülünk (és egyesek számára ez tényleg munka). Listát készítünk a tennivalókról. Igyekszünk időben elindulni. Az agyunk tele van logisztikával és részletekkel. Emlékeztetjük magunkat arra, hogy milyen fontos is a feladatunk.

A gyülekezettel való találkozásra úgy készülünk, hogy felmérjük, nekünk mit kell tennünk ahelyett, hogy azt várnánk izgatottan, hogy Isten hogyan fog találkozni velünk. Talán még az is megeshet az összejöveteleken, hogy fontosságunkat és önértékelésünket nem abból a kiváltságos helyzetből nyerjük, hogy a lelki csatlódunkkal lehetünk, hanem a szolgálatainkból merítjük. Tapasztaltál már ilyet? Én igen.

Hogyan kellene tehát felkészülnünk?

Készülj fel a befogadásra!

Minden alkalommal, amikor gyülekezetként összegyűlünk, Isten az Ő

Igéjének hirdetése, éneklése, felolvasása és tanulmányozása által szólni fog hozzánk. Amikor Isten beszél hozzánk az dicsőséges, és annak súlya van. Csak olvassuk el a 2Mózes 19–20-at. Meglátani Istent olyannak, amilyen, ahogyan elborít minket nagysága és szentsége, megtapasztalni jelenlétét, látni határtalan szeretetét és irgalmát, találkozni mindazzal, amitől a szívünknek remegnie kellene. Jézus által bátran jöhetünk és elfogadhatjuk mindazt, amivel eláraszt (Zsidók 10,19–22). Viszont a bizalom nem egyenlő a lazasággal. Készüljtek Istent kérve, hogy segítsen hálával és alázattal fogadni az ő kinyilatkoztatását.

Készülj fel a válaszára!

Amikor Isten kinyilatkoztatja magát nekünk, megannyi dolog történik. Isten megtapasztalása arra készítet minket, hogy válaszoljunk (Ézsaiás 6,8). Ahelyett, hogy nézők vagy passzív résztvevők lennénk, szívünket imádatra indítja, mert ismét meglátuk az Ő szépségét, nagyságát, szentségét, irgalmát és szeretetét. Énekelünk neki, megvalljuk bűneinket, elfogadjuk hirdetett igéjét, úrvacsorát veszünk, és adakozunk, mindezt hálás válaszként arra, hogy láttuk, kicso-da Isten, és mit tett értünk Jézusban.

Készüljünk erre a vasárnapra Istent kérve, hogy segítsen helyesen válaszolni neki.

Készülj fel mások építésére!

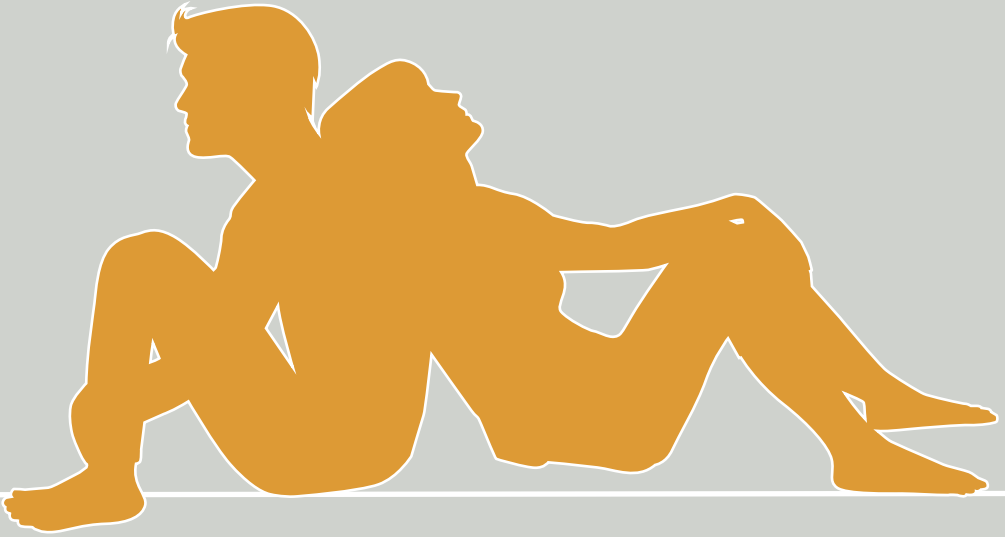
Istentiszteletünk nem ér véget, amikor az ének véget ér, vagy amikor az igehirdető azt mondja: ámen. Folytatódik, amikor köszöntjük, bátorítjuk és buzdítjuk egymást, szolgálunk egymás felé, imádkozunk egymásért, és gondoskodunk egymásról. Isten arra akarja használni az embereket, hogy építsék az Ő testét (1Kor 14,26). Engem és téged. Hát nem csodálatos?

Szoktál-e azzal a várakozással gyülekezetbe menni, hogy Isten használni fog téged? Lehet, hogy akkor, amikor szolgálsz, lehet, hogy akkor, amikor szánsz két percet arra, hogy imádkozol egy barátodért vagy köszöntesz egy új embert vagy esetleg akkor, amikor bátorítasz egy gyermeket. Neked is van szereped. Ezen a vasárnapon úgy készülj a gyülekezeti családdal való találkozásra, hogy megkérdesz Istent, hogyan használhatna téged az Ő gyülekezetének építésére.

Hogyan készülsz fel a gyülekezetbe járásra? A következő vasárnap jöjj úgy, hogy készen állsz arra, hogy találkozz Istennel, örvendező és hálás imádattal válaszolj neki teljes szívedből és egész életeddel.

Fordította: Popovics Szidónia

<https://www.desiringgod.org/articles/how-do-you-prepare-for-sunday>

Hogyan lehetnék együttérzőbb?

Bagoly Gyula

Örökös dilemma az ember számára, hogy miként viszonyuljon a gonoszhoz. Sokak számára ez nem dilemma, mert azt mondják: a gonoszt és a rosszat el kell utasítani, sőt meg kell büntetni. Ezt mondja a törvény, és ezt mondja az ember igazságérzete is. Mégis, ha körülnézünk világunkban, társadalmunkban, akkor azt látjuk, hogy a törvény nem képes megoldani minden problémát.

Ha csak az igazságosság törvényszerűsége működne, akkor minden

csak bűnről és büntetésről vagy bűnhődésről szólna.

Ha Isten oldaláról nézzük ezt, akkor a bűn és a rossz kérdését nagyon egyszerűen kellett volna megoldania: eltörölni az embert a föld színéről egy igazságos büntetéssel.

A kérdés az, hogy miért nem ezt tette Isten? Miért nem pusztította el a lázadó embert egy igazságos ítélet keretében? Ebben megdicsőült volna az igazsága.

Azért, mert Isten igazságos, de irgalmas is. Együttérzésében Isten visz-

szafogja igazságát, de nem azért, hogy ne legyen igazságos, hanem, hogy úgy legyen igazságos, hogy közben könyörül is. Ez az evangélium. Isten igazságosan büntette meg bűneinket Jézusban, hogy kegyelmezhesen nekünk. Mindezek fényében három kérdésre szeretnék választ adni: miért nem akarunk irgalmasok és együttérzőek lenni? Miért legyünk mégis azok? Miként válhatunk ilyenné?

Miért nem akarunk irgalmasok és együttérzőek lenni?

Sok oka van az irgalmatlanságunknak és együttérzésünk hiányának. Egyesek szerint ez temperamentummal és természetes hajlammal is összefüggő tulajdonság. Annyi igazság van ebben, hogy más-más érzékenységgel születünk. De a kevésbé érzékeny emberek is megtanulhatják, hogy mit jelent az, ha valakinek fáj valami, ami nekik esetleg nem.

Nem szeretünk együttérzőek lenni, mert ez elveszi nyugalmlinkat. Ha megállsz beszélgetni egy koldussal vagy egy hajléktalannal, és egy kicsit is belegondolsz a helyzetébe rosszul kezded érezni magad. Ezért inkább elmész, és elfordítod a fejed. Tehát sokszor a rossz érzés az akadály ennek.

Más esetben azonban pont az értelem az akadály. Nem vagy együttérző, mert ehhez gondolkod-

nod kellene. Úgy is fogalmazhatnám, hogy lusták vagyunk az irgalomra. Ez egyfajta értelmi lustaság vagy tunyaság. (Zsid. 5, 11)

Néha egyszerűen a szenvedéstől és kényelmetlenségtől való félelem az akadály. Tudod, hogy az együttérzés egyfajta szenvedéssel jár. Ez pedig nem hiányzik – mondod – neked. De nézd Jézust! Isten sem tudott úgy együttérzeni velünk, hogy ne kellett volna megtapasztalnia a szenvedést. Persze el lehet vonulni a világtól, és megpróbálni a „Buddha”-állapotot elérni, amikor már semmi sincs rád hatással, de akkor el is veszed a szeretet megtapasztalását. Buddha otthagya a családját, és elment megvilágosodni. Lehet, hogy ez csodálatos szentségnek tűnik sokak szemében, de közben elveszítette gyerekei mosolyát, felesége ölelését, a közös nevetést, közös játékot, a közös munkát. Kit akarsz követni: Buddhát vagy Jézust?

Miért legyenek irgalmasok?

A latin szó nagyon jól kifejezi az irgalmat: misericordia. A szegénység vagy nyomorúság láttán való szívbéli megszorodás. Ez egy szívbéli együttérzés. A teljes szívünkéből. Az értelemből, amely végiggondolja, hogy mi az, ami jó vagy rossz a másik számára. Miért jó az élet, ellentétben a halállal? Miért jó az egészség, ellentétben a betegséggel? Miért jó

az öröm, ellentétben a szomorúsággal? Miért jó a békesség, ellentétben a zaklatottsággal? Miközben ezt teszed, az érzelmeid is megindulnak, és átélsz valamit annak az embernek a nyomorúságából, akit szemlélsz. Néha ezt nem magyarázod meg, nem gondolod végig, hanem ha valakit sírni látsz, egyszerűen csak megindul a te szíved is, vele együtt sírsz.

Miért légy irgalmas? Mert így döntöttél. Isten szuverén irgalma is ilyen. Könyörülök, akin könyörülök és irgalmazok annak, akinek irgalmazok – mondja. Isten különleges üdvözítő irgalma egyeseké, de általános irgalma minden embert érint. Ez tehát azt mutatja, hogy fokozatai vannak az irgalomnak és a kegyelemnek. Másként viselsz gondot a beteg gyermekedről, és másként egy beteg hajléktalanról. Ez nem baj. Nem szerethetsz mindenkit egyformán ezen a világon. Nem adhatsz mindenkinek ugyanúgy. De a testvéreddel, akiért Krisztus meghalt, különösen is együtt kell érezned. Hogy ne könyörülnél a gyermekeden, hogy ne könyörülnél a társadon, aki saját tested, hogyne könyörülnél szüleidre, akik a világra hozták, hogyne könyörülnél a testvéredre, aki botladozik.

Miért légy irgalmas? Mert olyan akarsz lenni, mint Isten. Mert Isten képes irgalomra indulni akkor, amikor haragudnia kellene. Miért csodá-

latos az együtt érző kegyelem? Mert ez egy isteni jellemző. A bűnös ember nem tud így viselkedni. A bűnös ember bosszút akar. A bűnös ember haragudni akar. A bűnös ember, idézőjelben igazságot akar. De Isten azt mondja: „Én Isten vagyok, bár haragudnom kellene most rád, mégis megszánlak, és könyörülök rajtad.” Ez az isteni kegyelem jelent meg Jézusban. Jézus nem egy másik Isten, hanem maga az Isten, aki az ő kegyelmét mutatta meg nekünk, hogy mi is irgalmasok legyünk. Ha egy irgalmas Istennek vagy a gyermeke, akkor nem lehetsz irgalmatlan. Nem lehetsz kegyetlen. Nem lehetsz szívtelen. Nem lehetsz bosszúálló. Nem lehetsz haragtartó. Együtt érezve könyörülnöd kell.

Mit jelent irgalmasnak lenni?

Az irgalmasság együttérzéssel kezdődik. De nem ér itt véget. Ha csak együtt érzel valakivel és szomorkodsz, az annyi lenne, amit Jakab apostol mond: látjátok a szegényeket, és azt mondjátok nekik: sajnálunk, de menjetek el, melegedjete meg, öltözzetek fel. Ezzel még nem oldottad meg az ő problémáját.

Irgalmasnak lenni annyit tesz, mint más nyomorúságát sajátodnak érezni. A család ezt jól szemlélteti.

Ott nem mondhatod a férjednek, feleségednek, gyerekednek, szüleidnek, hogy ez az ő problémájuk. Persze nem tudjuk átvenni senkinek a problémáját, de legalább a családban tudod, hogy a gyereked problémája végső soron a te problémád is. Lehet úgy tenni egy ideig, mintha nem lenne, de mikor folyamatos beírásai lesznek, amikor folyamatos igazgatói intőt kap, akkor nem tehetsz úgy, mintha ez nem lenne a te problémád. Ha érted azt, hogy a családtagod problémája a te problémád is, akkor érted azt is, hogy a gyülekezeti családnak a problémái a te problémáid is.

Ha együtt érzel, akkor sírsz mások nyomorúsága miatt. Belegondolsz abba, hogy milyen lehet az, amikor az, akit annyira szeretett már nem jön haza.

Elképzeled, hogy milyen az, amikor ott állsz az orvos előtt, aki a leleted tartja, és elmondja neked a rossz hírt, hogy betegséged gyógyíthatatlan. És amikor beszélsz egy ilyen testvérrel, barátal, családtaggal, nem azon gondolkodsz, hogyan szabadulhatnál tőle minél előbb, hogy az esti meccset még megnézhesd, hanem valóban belegondolsz ebbe, és talán még sírni is fogsz.

Ezek után pedig elérkezett az idő arra, hogy tegyél is valamit. Mert ha irgalmas vagy, akkor valami segítséget akarsz adni annak, aki szenved. Az együtt érző irgalom ötletessé tesz. Megoldod. Cselekszel. Felhívod. Elinévezed. Segítséget kérsz. Teszel valamit, ami jó.

A tévelygőnek tanácsot adsz, mert ha együtt érzel vele, nem szeretnéd, hogy élete csődbe jusson. Ez bátorságot és bölcsességet igényel, és sokszor nem kérnek a tanácsodból. Persze van, amikor megengedjük valakinek, hogy tévedjen, megengedjük a gyerekeinknek is, mert így tanulnak saját hibáikból. De a súlyos helyzetekben nem várhatod meg a katasztrófát. Van, amikor valakit rettentéssel is ki kell menteni. (Júd. 1, 23)

Ha irgalmas vagy és együttérző, akkor belátod azt, hogy nemcsak a tanítók felelőssége a tanítás. Te is tanítasz minden percben. Nem szájalomra méltó, nem sajnálatos az, amikor valaki teljesen tudatlan fontos kérdésekben? Miért hagynád őt ebben a tudatlanságban? Miért nem beszélsz vele? Azt mondod, te nem tudsz beszélni? Pedig otthon felszabadultan tudsz beszélni a süteményről, de a tudatlan ismerősséddel nem akarsz irgalmas lenni?

Az irgalomnak a legvilágosabb jele, ha megbocsátasz. Megbocsátasz az ellened vétkezőknek. Megbocsátasz különösen, ha valaki bocsánatot kér

tőled, de megbocsátasz a szívedben akkor is, ha még nem kért. Mert irgalmas akarsz lenni. Mert nem akard a haragodat tovább tartogatni. És igen, az is irgalom kérdése, ha bocsánatot kérsz. Sajnálod azt, aki sértődésében, keserűségében bezárta szívét. Ezt a kemény szívet nyitja meg a bocsánatkérés ajtaja. Nem akarsz belépni az ajtón? Annyira nehéz irgalmasnak lenni? Annyira nehéz azt mondani, hogy sajnálom, bocsánatot kérek? Annyira nehéz azt mondani, hogy megbocsátok? Aki hisz Krisztusban, annak ez nem lehetetlen, mert mindenre van ereje a Krisztusban.

Végül pedig az irgalmasság vigasztal és bátorít. Mennyi helyzet más lenne, ha csak egy bátorító, vigasztaló szó elhangzana. Ezért bátorít az ige így:

„Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek és könnyörületességnek, teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén.” (Fil 2,1-2)

Szükséget szenvedők *a gyülekezetben és azon kívül*

Szöllősi Ákos

Belehelyezted-e magad valaha is egy szegény életébe?

Hogy tekintesz a szegényekre, ha meglátod őket az utcán, a parkolóban vagy egy aluljáróban? Netalán még kérnek is némi aprót egy kiflire, az őszintébb esetleg italra vagy cigire. Akad olyan is, aki szívesen visszatolja a bevásárlókocsit egy százasért. Nekem már előre elkészített mondataim vannak, miért nem adok semmit, vagy miért nem segíték. De ha adok is egy százast vagy a bevásárlásból valami ehetőt, azzal vajon segíték? Először mindig az jutott eszembe, hogy természetesen az evangéliumot kell elmondani nekik, hogy megtérjenek.

Sajnos azonban lemondtam arról, hogy érdemben tudok segíteni nekik, vagyis úgy gondoltam, hogy nem nagyon van esélyük kilábalni a szegénységükből. Azt se tudtam elképzelni, hogy az evangélium hogyan tudna rajtuk segíteni, mert bár megtérnek, de biztos voltam abban, hogy a múltjuk és a beléjük ivódott sok rossz berögződés, esetleg a közmegegyezés nem fogja engedni őket kimászni a szegénységből.

Mi az, ami valóban segít?

Egy könyvben (When helping hurts – Steve Corbett and Brian Fikkert), amelyet John, amerikai di-

akónus-munkatársam ajánlott, azt olvastam: azon kell munkálkodnunk, hogy a rászoruló az identitását az Úrtól nyerjék, az összes kapcsolatukat Krisztus állítsa helyre, mivel igazából Istennel, magukkal, embertársaikkal és a teremtett világgal nincsenek megfelelő kapcsolatban.

Milyen a diakóniai munka az elsődleges helyszínen, a gyülekezetben belül?

„Gyermek voltam, és már megvénültem, de nem látam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, sem azt, hogy magzata kenyeret kéregetett volna.” (Zsolt 37,25)

Az ige azt írja, hogy nem fogunk kéregetőket találni a hívők közösségében, és nem válunk koldusokká sem. Miért? Mert Isten gondot visel az övéire, és mert segítjük egymást. Felelősséggel tartozunk gyülekezeti tagjaink felé, különösképpen az árvák, özvegyek és jövevények, menekültek felé. Tudom, hogy leírva egyértelműnek tűnik, hogy a háborúból menekülteknek helyet és ételt biztosítunk, mert ez a kötelességünk, amit szívesen végzünk, de arra szeretnék bátorítani mindenkit, hogy tegyünk ugyanezt azokkal a gyülekezeti tagjainkkal is, akik „szegények”. Lehet,

hogy hívő testvéred nem kenyérkéregető a szó szoros értelmében, de előfordulhat, hogy lelki kenyérkéregető. Vagy olyan anyagi helyzetben van, hogy a hónap végére megszorul, esetleg baleset érte, vagy nyugdíjából valami nagyobb tételt kellett kifizetnie – például egy drága gyógyszert –, vagy az életszínvonal a hirtelen az átlag alá csökkent.

Ezekben az esetekben sem végleges megoldás, ha csak az anyagiakkal foglalkozunk, és az esetleges mélyebb okokat nem tárjuk fel. Lehetséges, hogy a pénzkezelési szokásaikkal van probléma, esetleg a gyerekeknek nem tudnak nemet mondani, vagy pont, hogy restek uralmuk alá hajtani a rájuk bízottakat, esetleg eltávolodtak az Úrtól, talán nem avatnak be másokat az életük dolgaiba, de gondot okozhat a kialvatlanság, a munkamánia, és lehetne még folytatni a sort.

Lényegében nem csak a világban, de a gyülekezetben, akár önmagunkban is hasonló gyökérokokra találhatunk – persze nem minden esetben –, amire a megoldás szintén a fentiekben leírt recept: azon kell munkálkodnunk, hogy a rászoruló, szükségét szenvedők az identitását az Úrtól nyerjék, az összes kapcsolatukat Krisztus állítsa helyre, mivel igazából Istennel, magukkal, embertársaikkal és a teremtett világgal nincsenek megfelelő kapcsolatban.

KANADAI BESZÁMOLÓ

Szász Zelma

Isten csodálatos kegyelméből idén áprilisban Kanadába utazhattunk néhány gyülekezet meghívására. Az indulás számomra mindig nagyon nehéz. Vannak emberek, akik szeretik a kalandot, az újdonságot, de én nem tartozom közéjük. Egy ilyen nagy út előtt mindig tele vagyok félelmekkel, szorongással, ahogy szembe kell nézni az ismeretlennel, az utazás viszontagságaival, a sok ismeretlen emberrel. Aztán elindulok, belerázódom, és a végére még élvezem is.

A Come Over and Help részéről Raymond Roth és felesége, Paula vol-

tak a vendéglátóink. Mindent megtettek annak érdekében, hogy ott-hon érezzük magunkat. Az első héten Torontó környékén látogattunk gyülekezeteket, egy Tillsenburg nevű kisvárosban szálltunk meg. A második héten átrepültünk a nyugati partra, Vancouver mellett, egy Chilliwack nevű településen szálltunk meg, és ezen a környéken látogattunk gyülekezeteket. Több konzervatív református felekezet gyülekezeteiben voltunk, de minden gyülekezet többségében holland háttérű kivándorlókból áll.

Voltunk olyan gyülekezetben, amely mondhatni a semmi közepén volt, mint a filmekben – szántóföldekkel körülvéve, sok-sok kilométerre minden más épülettől. A gyülekezet tagjai mind földművelők, állattartók voltak, nagydarab, cserzett kezű munkásemberek. Ennek ellenére nagyon meleg fogadtatásban volt részünk, sokat érdeklődtek a kereszténység európai helyzetéről. Többségük egész nap dolgozott a mezőn, kemény fizikai munkát, majd lezuhanyozott, és hét közben, este nyolc órától eljöttek minket meghallgatni. A bemutató után még maradtak beszélgetni is, pedig biztos nagyon fáradtak voltak. A gyülekezet közelségében egy nagy amish közösség élt. Többször is ellátogattunk a környékükre, hogy megcsodáljuk a különleges életvitelüket.

Vasárnap délelőtt és délután is ugyanabban a gyülekezetben voltunk, ahová Raymondék is járnak. Délelőtt a férjem hirdetett ígét. A gyülekezet nemrég alakult, de már hozzávetőleg 200 tagja van, többségében fiatal családok, nagyon sok kisgyerekekkel. Az istentiszteleteket egy keresztyén iskola sportcsarnokában tartják, mert egyelőre nem engedhetik meg maguknak azt, hogy saját épületet vásároljanak, és tartsanak fenn. Legalább 50-60 kisgyerek vett részt az istentiszteleten, nagy

csendben, az igehirdetésre figyelve, végigülték az alkalmat. A családok együtt ültek, ott sorakozott egymás mellett 4-5 vagy akár 6 gyerek is. Az emberek nagy távolságokról utaznak a gyülekezetbe, és mégis a délutáni istentiszteletre, ami 4 órától volt, a délelőtti résztvevők többsége visszajött, beleértve a kisgyerekeket. Nem tudom elképzelni, hogy oldották meg a hosszú utat, az ebédet, a gyerekek altatását és a visszajövetelt. Talán azért, mert ezt fontosnak tartják.

A keresztyén iskolában is volt lehetőségünk bemutatni a kelet-európai kereszténység helyzetét. Ezek a keresztyén iskolák mindig nagyon nagy csodálattal töltenek el, látva a rendet, a fegyelmet, a tanárok iránti tiszteletet, a keresztyén tananyagot és azt, hogy a szülők milyen nagy áldozatokat hoznak annak érdekében, hogy ezeket az iskolákat fenntartsák. A fenntartás költségei nemcsak a tanárok fizetéséből, az épület megvásárlásából és fenntartásából állnak, hanem sok olyan költségből, amire elsőre nem is gondolnánk. Olyan gyerekek is voltak, akik reggel 2 órát utaznak, hogy keresztyén iskolába járhassanak, és természetesen délután még ugyanennyit kell hazautazniuk. Az iskolának volt több saját iskolabusza, amit természetesen a szülők vásároltak és tartanak fent.

Ezt persze sok ötletes dologgal támogatják meg. Az iskola fenntartására létezik egy turkáló is, ami a város legjobb turkálója volt (ezt nem ők mondták, hanem a személyes tapasztalat alapján állítom). Ebbe a turkálóba a gyülekezetek tagjai bevisznek olyan dolgokat, amiknek ők már nem veszik hasznát, eladják, és a befolyt összeggel az iskolát támogatják. De vannak környékbeli vállalkozások is, amik különféle árukat adományoznak a turkálónak, hogy az értékesítésből befolyó összegeket az iskola támogatására fordíthassák.

A nyugati parton meglátogatott gyülekezetek nagyobb létszámúak voltak és hangulatukban is nagyobb volt a változatosság. Voltak több ezer tagú gyülekezetek is, de kisebb, 200-300 tagúak is. Voltak köztük nagyon szigorú, merev gyülekezetek, és voltak, amelyek nagyon meleg fogadtatásban részesítettek, barátságosak voltak.

A gyülekezet, ahová vasárnap délelőtt mentünk istentiszteletre, az igehirdetés után az alagsorban kis csoportokra oszlott, és ezekben a csoportokban még átbeszéltek az igehirdetést. 6-8 személy volt egy-egy kiscsoportban, mindenki szóhoz jutott, nagyon személyes, gyakorlatias volt a megbeszélés. Ezzel egy időben a gyerekek koruknak megfelelően vasárnapi iskolában voltak (de csak miután részt vettek ők is a közösségi istentiszteleten). A gyerekalkalmakon egy felnőtt tanított, és minden teremben volt még egy felnőtt, aki a rendre figyelt. Ha valakivel gond volt, a felügyelő kivitte, és elbeszélgetett a gyerekekkel, de a tanító nem kellett félbeszakítsa a tanítást a fegyelmezés miatt. A keresztyén iskolában is így van megoldva a fegyelmezés. A tanár tanít, és ha valakinek szüksége van fegyelmezésre, akkor azt egy kisegítő személy oldja meg.

A délutáni alkalmon egy másik gyülekezetben voltunk, ahol az istentiszteletet gyülekezeti vacsora követte, melynek keretén belül mutathattuk be a keresztyénség helyzetét az országunkban, a felekezetünk kilétét, történetét. A bemutató után is még sokáig maradtak az emberek, nagyon sok kérdésük volt, és még a végén, személyesen is sokan próbáltak velünk szót váltani.

A gyülekezetek látogatásán túl, megcsodálhattuk Isten csodálatos teremtésének változatosságát is, amiért szintén nagyon hálás vagyok.

Még ha nehezen indulok is el ilyen nagy távolságokra, utólag nagyon hálás vagyok a lehetőségért.

Bátorító látni más gyülekezeteknek a hétköznapjait, a miénkkel egyező vagy akár különböző gyakorlatát. A gyülekezetek többsége 3-4 generáció óta létezik, bátorító volt látni, hogy mi minden kiépült ennyi idő után, hogy állhatatosak maradtak a református hit mellett, hogy a gyerekek többsége megmarad a gyülekezetekben. A kanadai társadalom nagyon liberális, a törvényhozás is nagyon keresztyénellenes hangot üt meg, ennek ellenére bátorító volt látni a gyülekezetek kiállását, bizonygatótétét, és azt, hogy a helyi közösségekben megbecsült, értékelt tagjai a társadalomnak.

5 NAP

az aranybánya tetején

Curcubet Gabriella

Erdély egyik kisvárosából indulunk útnak augusztus közepén Kárpátaljára, Kuklyába, abba az ifjúsági táborba, melyet Lőrinc Bertalan, a beregszászi gyülekezet lelkipásztora szervezett. Nem kevés izgalom volt bennünk, nemcsak a háborús hírek miatt, hanem mert már nagyon rég nem találkoztunk az ottani testvérekkel, és vártuk, hogy láthassuk őket. Útleveleinket a határnál huszoneves lányok ellenőrizték. Feltételezték, hogy valamiféle segélyt szállítunk barátoknak. Ezúttal a jelenlétünk fog számítani – válaszoltuk kérdésükre. Nem tartottak fel.

A táborba érkezésünkkor házigazdáink az egy héttel azelőtti, lelkileg felkavaró eseményről számoltak be, Isten újabb különleges beavatkozásáról, amivel találkozhattak. Egy jól ismert, családos fiatalembert az utcán letartóztattak, majd bevitték az elosztóközpontba. Ott az aláírását meghamisítva – miszerint önként vállalja bevonulását a háborúba – azonnal intézkedtek a tovább juttatásáról is. Szökése az őt szállító hivatali autóból filmszerű. Volt bátorsága egy megfelelő időpontban váratlanul elmenekülni, és egy biztonságos helyre eljutni. Mindeközben sok keresztyén hozzá-

tartozója, a gyülekezete és más gyülekezetekben lévő testvérek is buzgón könyörögtek érte. Megszabadult. A szó szerinti fizikai fogságból is.

Este Váraljai Tibor arról beszélt a fiataloknak, hogy hogyan változott meg az élete Krisztussal való találkozása után. Amikor tizennégy éves volt, édesanyja azt mondta neki, hogy beíratta egy ifjúsági táborba, ahová el kell mennie – ha már beíratta. Szót fogadott édesanyjának, majd Krisztus hívásának is.

Második nap

A fiatalok a reggeli és a külön csoportos áhítat után takarítanak, sepregetnek, feltörölnek a szobákban és a közösségi tereken. Játszanak egy kicsit, majd előadást hallgatnak az Ószövetségről. Mi értelme volt a rengeteg állat leölésének, amiről ír a Szentírás, a mindenütt folyó vérnek, az azzal járó orrfacsaró bűznek? Vajon mire kellett emlékeztessen mindez a népet? A tökéletesre. Krisztus tökéletes áldozatára, ami egyszeri és megismételhetetlen. Ez a válasz. A bűn utálatos. Ebből szabadít meg Isten Fia halála által. Ezt nem felejthetjük el. Délután közel kerül hozzánk Jákob, a csaló. Bár szeretjük azt gondolni,

hogy az átveréseknek, trükközéseknek mi nem vagyunk az ismerői, a valóságban ez még sincs így. Vigasztaló, hogy van lehetőség változásra.

Este Orosz Gyula arról beszélt, hogy ha nem lett volna egy kitartó barátja, aki rendszeresen hívogatja az ifjúsági alkalmakra, akkor továbbra is elégedt volna a maga csendes hétköznapjaiban, és egyáltalán nem siet meghozni az életére vonatkozó fontos döntéseket. Emlékeztet arra, hogy bármennyire is szeretjük a magunk által felépített, valamilyen szinten kényelmes, zárt világunkat, ki kell jönnünk onnan. Isten közösségre teremtett. Építő, hasznos közösségre.

Harmadik nap

Gőzgombóc készül a konyhán. Szilvaízes. Lőrincz Mária, Váraljai Viktória és Tóth Katalin minden nap finomságokkal kényeztetnek. Oroszi Annácska a kisszékről bámulja a krumplicucolást, a kis Edvin és testvére, Ruben is be-betérnek időnként megnézni, mit csinálnak a felnőttek. A fiatalok az előadóteremben arról beszélgetnek, hogy mi bizonyítja azt, hogy a Szentírás tényleg Isten szava. Például: a megváltozott életek, az egyértelmű vezetés az Ige

által, a hitben járás képessége, ami az Ige tanulmányozása által erősödik, mind valóság és egyértelmű bizonyíték. Délután Jákob elérkezik a Jabbók révhez, majd egész éjszaka egy angyallal harcol. A magány és az egyedüllét fölöttébb hasznos az emberi szív számára. Ilyenkor szembe kell néznie Isten mindenhatóságával, szuverén voltával. Amikor teljes szívből megalázza magát, akkor alakul és változik a jelleme Krisztushoz hasonlóvá. Ő nemcsak Jákobot változtatta meg, hanem sok ateista, önmagát imádó teremtményét is, akit gyermekévé fogadott.

Negyedik nap

Korán reggel a szomszéd fával dolgozik. A fűrész visítása ébreszti a táborát. A morgolódás e miatt nem tart sokáig. Az emberek igyekeznek hajnalban fát gyűjteni és tartalékolni, ahogyan lehet. Háború van. Dél előtt arról szól a társalgás, hogy miben és mennyire van köze a Szentírásnak a különböző tudományágakhoz vagy fordítva. Sokkal több, mint elsőre gondolnánk. Tanulással megérthetjük az összefüggéseket. Minél többet ismerünk meg Istenből, annál inkább csodálni fogjuk, milyen és hányféle

kézzel fogható módon is kijelentette magát.

Kora délután hatalmas dinnyéket hoznak a táborba. Az üstben kukorica fő. Az udvar másik részében zajlanak az előkészületek egy újabb közösségi programhoz. Bátorságpróba lesz, a jelentkezők nemsokára eldönthetik, hogy majonézes, ketchupos vagy ecetes kekszket ennének szívesebben. Mindeközben Jákob fölött is eljárt az idő, a kedvenc feleségétől született kedvenc fiát, Józsefet, átlagon felül szereti, aztán váratlanul azzal kénytelen szembesülni, hogy egyik percről a másikra elveszíti. József nem mindennapi élete rámutat arra, hogy ahhoz, hogy valaki igazán fontos feladatokkal legyen megbízva, előtte próbákon, és nem kevés nehézségen kell keresztülmennie.

Estefelé Orosz Attila családostul érkezik a táborba. Vacsora után fiatalokori bűneiről beszél, mindazokról, amikből Isten csodálatosan megszabadította. Krisztus az egyetlen, aki képes megváltoztatni a belső emberünket. Ki az a világon, aki képes lenne még ugyanerre?

Ötödik nap

Ismét figyelmeztet a légiriadó. A táborvezető naponta többször is imádkozik a veszteségeket elszenvedő emberekért és minden résztvevőért, hogy Isten óvjon a veszedelemtől. A napközi beszélgetések során többször is szóba kerül

a kiközösítés ténye. Egy az Úrhoz őszintén ragaszkodó fiatal lány megjegyzi: „Én is gyakran érzek így, de azt gondolom, meg kell tanulnunk szeretni másokat, és nem azon kell gondolkodnunk, hogy mi mit kapunk bárkitől is, hanem azon, hogy mi mit adhatunk tovább másoknak.” József életében is eljött az a pillanat, amikor megismertette magát a testvéreivel. Nem fűtötte a bosszú, kegyelmet és irgalmat tanúsított családtagjaival szemben, akik elárulták. Rég nem látott édesapját is újra megölelhette, ami már emberileg teljesen lehetetlennek tűnt. Istennél semmi sem lehetetlen. Lőrinc Bertalan és felesége életútjukról szóló beszámolójuk is ugyanezt támasztotta alá. Isten nemcsak tökéletes tervező, hanem tökéletes kivitelező is.

Szombat délelőttre a tennivalókból többnyire a búcsú maradt hátra. Búcsú, ami szólhat rövidtávra, de akár úgy is, hogy keresztyénként majd csak a Mennysországból látjuk újra egymást. Az útravaló üzenet arról szólt, hogy a békességünk keresését, amennyiben oda lett, vagy soha sem volt igazán, nem kell halogatni. Az, Aki a világon a legjobban szeret, ingyen adja, nem úgy, mint a világ. A tábor körülölelő dombok alatt, még sok kiaknázatlan kincs hever. A békesség is ilyen, a Krisztussal való együtt járás is ilyen. Kiaknázatlan még számunkra, és nagy értékű kincs.

LENGYELORSZÁGBAN és PORTUGÁLIÁBAN jártam

Bagoly Klára

Ez év májushónap végén a Come Over and Help misszió találkozózt szervezett Zakopanében (Lengyelország), az általuk támogatott európai misszionáriusoknak. A mi egyházunkat Simon Szabolcs, Tamás Sándor, Gál István, Bagoly Gyula és a lelkészek feleségei képviselték. A találkozó célja egyfajta lelki megerősítés volt a résztvevők között.

Első nap Albánia, Fehéroroszország, Csehország, Németország, Magyarország, Kazahsztán, Lettország, Litvánia, Lengyelország, Románia, Oroszország, Szerbia, Szlovákia, Szlovénia és Ukrajna képviselői mutatkoztak be. Ezt követően a COAH munkájáról hallhattunk, ami a kanadai és amerikai keresztyének buzgó támogatása által működik.

Több gondolattal is bátorított az Úr az előadások alatt: Isten fénye, ha beengedjük, eloszlat minden sötétséget, ha kitartóan végezzük a mindennapi feladatainkat, az Istent dicsőíti, hirdetnünk kell az evangéliumot, mert sokan tartanak a kárhozat irányába.

A női és csoportos beszélgetések során bepillantást nyerhettünk egymás életébe. Az örömeinkbe, a nehézségeinkbe egyaránt. Kétségtelenül együttes erővel kell harcolnunk és helytállnunk a szolgálatainkban.

Volt egy kirándulásra szánt nap is, amikor Zakopane legmagasabb csúcsára igyekeztünk feljutni. Gyönyörű és lenyűgöző, ahogyan Isten megalakította ezt a világot, és az, ahogyan fenn is tartja, tőlünk függetlenül.

Június végén A Puritan Reformed Theological Seminary tartott találkozót Lisszabonban (Portugália). A cél újabb teológiai szemináriumok létrehozása hasonló szellemiségben, valamint a már működő egyetemek kapcsolatának megerősítése.

Az egyik áhítaton hangsúlyozták: „Aki siet, és nem várja meg a többi társát, az hamarosan egyedül marad. Szükségünk van egymásra. Együtt haladjunk előre!”

Érdekes volt az ottani gyülekezet épületét látni, amint meghúzódik a magas sorházak között. Ez némileg szimbolizálja az egyház helyzetét ebben a mai világban. A találkozóznak helyet adó gyülekezet nőtestvérei gondoskodtak az ételről és az italról. Ők is hasonló helyzeteket harcolnak meg és hasonló szolgáltatokat végeznek, mint mi, és hasonló anyagiakkal kapcsolatos kérdéseik vannak, akárcsak nekünk. Jó látni, hogy az Úr kegyelme kiterjed minden népre, minden nemzetiségre.

Repülőből nézni a Földet csodálatos. Sokat gondolkodtam azon, hogy Isten vajon hogyan lát bennünket. Valóságosan eltörpülünk nagyságához képest, de Ő mégis kö-zénk jött és szeret minket.

Nagyon hálás vagyok azért, hogy elkísérhettem férjemet mindkét útra. Istené a dicsőség!

Életünk bármilyen időszakánál is tartunk, mindig várunk valami mást. Ha vizsgaidőszak van, várjuk a végét, ha sok feladat nehezedik ránk a munkahelyen, akkor arra gondolunk, bárcsak valahogyan már túl lennénk ezen a hónapon. Ha pici gyerekeink vannak, azt várjuk, hogy felnőjenek, ha forró nyári napon melege-dünk, óhajtjuk a színes őszt vagy a mesebeli havas telet. Nagy hidegben a friss, rügyező tavasz után sóvárgunk. Izgatottan várjuk a születésnapunkat vagy egy már régóta tervezett nyaralást, és hihetetlenül izgatottá válunk, amikor végre ezek beteljesülésének a küszöbén állunk.

Számomra is ilyen élmény volt a szeptember elején megrendezett Ligonier konferencián való részvétel. Már egy évvel az esemény megszervezése előtt kitűzik a következő konferencia dátumát, és precízen, előrelátóan minden részletre igyekeznek odafigyelni.

Emlékezz!

Beszámoló a Ligonier konferenciáról

POPOVICS SZIDÓNIA

A konferencia címének és témájának a Pilgrims and Exiles, azaz Zarándokok és jövevényeket adták. Olyan neves lelkészeket és előadókat lehetett meghallgatni, mint: Michael Reeves, Burk Parsons, Steven Lawson, Sinclair Ferguson. Isten kegyelméből a budapesti lelkészünk, Szabó Péter András is bemutathatta a gyülekezeteink tevékenységét, és egy panelbeszélgetés során beszámolhatott a nálunk folytatott lelki munkáról. Természetesen hálásan és örvendező szívvel hallgattam őt valahol a közép-ső sorok egyik székéből.

Néhány előadascímet is szeretnék felsorolni: Kiválasztott jövevények, Élő reménységünk jövevényként, Szent élet jövevényként, Isten szava a jövevények számára, A jövevények tisztességes, helyes magatartása – mind, mind csodálatos és felemelő témaként bátorítottak.

Számomra a legfontosabb kulcsszó az előadásokból az „Emlékezz!” volt. Michael Reeves előadásában gyakran elhangzott, de az egész konferencia alatt a fülembé csengett. Hangsúlyoz-

ta, emlékezz arra, hogy ki vagy, hogy az lehess, aki vagy! Emlékezz, hogy jövevény vagy ezen a Földön, mert itt a materiális dolgok elfeledtetik, hogy ki is vagy valójában. Emlékezz, és maradj közel a kereszthez! Emlékezz arra, hogy Isten a gyógymódodat már azelőtt eltervezte és megadta, mielőtt a betegséged megjelent volna. Emlékezz, hogy mi a királyok Királyának a népe vagyunk, és egy különleges nyelvet is beszélünk. Légy készen arra, hogy beszélj másoknak a szívedben lévő élő reménységről, az Istenbe vetett reménységéről! Emlékezz, hogy keresztyénként részese vagy a jövevények családjának! Emlékezz, hogy Isten ígéjének nincsen szavattossági ideje, Igéje minden korban kortárs mű, mely megállja a helyét! Emlékezz arra, hogy naponta be kell vinned táplálékként a szavait, életed részévé kell váljanak tanácsai! Emlékezz, hogy utad a Mennysországba tart, addig növekedni kell!

Jó emlékezni arra, hogy Isten hogyan hordoz bennünket. Ő mindig, mindenkor emlékezik ránk.

Női körben

1

MIÉRT IS JÓ KERESZTYÉN
NŐI KÖRBE LENNI?

Elmondják a 2023-as
női konferencia résztvevői.

A kérdésekre válaszolnak:
Bagoly Anna, Gulácsi Tímea,
Simon Tekla

Kérdések: Szőlősiné Nagy Kincső

– A jelenlegi élethelyzetekben hogyan bátorított a konferencia üzenete?

B.A.: Nagyon tetszett a megbocsátás témája, már az első előadás alatt elgondolkodtatott. Hálás vagyok Istennek, hogy eszembe juttatott olyan eseteket, amelyeket korábban félresöpörtem, nem is gondolva arra, hogy esetleg meg kellene bocsátanom. Sokszor inkább bebeszélem magamnak, hogy nem is bántódtam meg, mert nehezebb bevallanom saját magamnak, hogy sértődékeny vagyok egyes helyzetekben, amikben úgy gondolom, nem kéne annak lennem.

– Melyik előadás ragadott meg a leginkább és miért?

B.A.: Több előadás is szólt hozzám, de nagyon tetszett a Bocsáss meg Jézusért! című, mert segített jobban elképzelnem, átélnem Jézus halálának valóságát. Jó volt mélyebben belegondolni, hallgatva a részletes elmondást és kicsit beleképzelni magamat, hogy milyen lehetett Jézusnak ilyen fájdalokat elszenvednie értünk.

– Milyen volt látni az anyukádat előadóként?

B.A.: Nagyon jó! Örülök, hogy anya ilyen bátran elvállalta az előadást, és látom rajta a fejlődést, sokkal szabadabban tud már beszélni, jobban bele tudja élni magát az üzenet elmondásába. Nekem is bátorító és jó példa, hogy már harmadjára elvállalta, annak ellenére, hogy tudom, most is sokat izgult előtte.

2

– **Hogyan jellemeznéd pár szóval ezt a konferenciát?**

G.T.: Emlékeztetők Istentől, testvéri együttlétben való örvendezés, távol a világ zajától.

– **Miben érzed a női konferencia hiánypótló voltát?**

G.T.: A pandémia óta kevés konferencia volt Magyarországon, és nagyon örülök annak, hogy most végre volt egy ilyen lehetőség, ahol lelkiileg épülhettünk és lecsendesedhettünk. Külön örültem annak, hogy gyakorlatias volt a témaválasztás, mert fontos az is, hogy teológiailag épüljünk, de a mindennapi harcokban ez különösen nagy segítségemre van.

3

– **Szükségünk van egymásra. Miben látod a női közösség erejét?**

S.T.: Fontosnak tartom, és számomra ez volt a legjobb a konferenciában, hogy nagyon őszinte és mély beszélgetések indultak el a csoportos beszélgetéseken és azon kívül is. Nagy szeretettel tudtuk egymást meghallgatni, tanácsolni. Mindenki egyenlő félként mesélhette el a témához kapcsolódó tapasztalatait, amelyek egy meleg és befogadó közegbe érkeztek. Én pedig úgy éreztem, mind-egyiküktől van mit tanuljak. Nagyon fontos, hogy ilyen sokfélék

vagyunk, de mégis mindenkinek van olyan tulajdonsága vagy értéke, ami a mellette levők számára egy nagyon jó példa, és bizonyág Istenről. Hálás vagyok, hogy részt vehettem, és hogy együtt foglalkozhattunk az Úr dolgaival, és dicsérhettük őt.

– **Érzed-e a generációk közötti szakadékot? Segített ez a konferencia, hogy közelebb kerüljenek a generációk egymáshoz?**

S.T.: Bizonyos aspektusaiban szoktam érezni a generációk közti szakadékot, ami szerintem abból is adódik, hogy minden korosztálynak más áll az élete központi részében, és ehhez más tudás és tapasztalat társul, így néha nehezebb lehet egymáshoz mélyen, és megfelelően közeledni, ha nincsen közös pont. Viszont a konferencián nagyon világosan az volt a közös pontunk, hogy mindannyian nők vagyunk, és az Úr áll az életünk középpontjában. Ez egy nagyon erős közös alap, ami által úgy éreztem, hogy függetlenül a kortól bárkivel nagyon mélyen el tudok beszélgetni, ami nagyon különleges dolog.

MILYEN AZ IMÁDKOZÓ KERESZTÉNY NŐ?

László Judit

Előjáróban hadd tegyek föl néhány kérdést: Hogyan jellemeznéd a személyes imaéletedet? Mennyi időt szánsz az imádkozásra? Másképpen imádkoznál, ha tudnád, hogy Jézus visszajön a jövő héten? Bizonyára buzgóbban és odaadóbban imádkoznánk mindannyian... Valószínű egyetértünk abban is, hogy az imaéletünk nem olyan, amilyennek kellene lennie. Elgondolkodsz-e néha azon, hogy mi az akadály vagy mi tart vissza attól, hogy közelebb kerülj az Úrhoz egy buzgó imában? Ebben az írásban szeretnék először néhány olyan ismert tényre emlékeztetni, amit talán elfelejtettünk az imádságról.

Az imádság láthatatlan kapcsolatra ad lehetőséget Isten és a lelkünk között, egy olyan erőteljes eszköz, amellyel éle-

tünk minden területén kereshetjük az Ő útmutatását, hogy el tudjunk igazodni az élet kihívásaiban, és bölcs döntéseket hozunk. (Jak 1,5)

Az imádság, mint a lélek lélegzetvétele, Istent szólítja meg mély hittel és bizalommal, amelyről a zsoltaáros így vall: „Amikor még nyelvem sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram”. Dávid zsoltaári imádkozó szívből fakadnak, és az élet minden próbatétele között vigaszt és bátorítást találhatunk bennük. Jézus a földi élete során tanította a tanítványait, hogy hogyan kell imádkozniuk, és számára is létfontosságú volt, hogy magányosan elvonuljon egy csendes helyre, és kapcsolatban legyen Atyjával. Utolsó óráiban pedig imaharcos társakra volt szüksége, amíg ő lelki harcait vívta, és halálos gyötrődésben tusakodott.

(Lk 22,44.) Az Urat szenvedélyesen szolgáló Pál apostol pedig éjjel-nappal térdein hordozta a gyülekezetek lelki jólétét. A mai világunknak is égető szüksége van olyan elkötelezett életű keresztyénekre, akik Isten után szomjaznak, és buzgó odaadással keresik Őt, akik megtapasztalták az ima erejét és áldásait.

Tehát hogyan lehetünk olyan keresztyén nők, akik Isten szívét tükrözik, akik együttérzést, szelídséget, türelmet és megbocsátást öltenek magukra? Hogyan válhatunk olyan nőkké, akik bizonyosak abban, hogy imáik meg vannak hallgatva, és akik által Krisztus munkálkodik a körülöttük élőkben? Az imádkozásban eltökéltebb nővé válásunk azzal kezdődik, hogy megvan a vágy a szívünkben, hogy többet imádkozzunk. Ehhez a Szentlélek segítségét kell kérnünk, hogy a szívünk készséges legyen, hogy elszántabban gyakoroljuk magunkat az imádság szolgálatában.

A Szentírásból tudjuk, hogy az imádkozó nő magabiztos, alázatos, engedelmes, hűséges, kitartó és bízik Isten ígéréiben. Ugyanakkor tudatában vagyunk annak, hogy az imádság áldozatot kívánó elhivatottság, mert Isten akaratát szeretnénk követni akkor is, ha az nem könnyű vagy nem népszerű. Amikor megnyitjuk a szívünket Isten hatalma előtt, amikor rácsodálkozunk dicsőséges Urunkra, vagy amikor ké-

réseinket, panaszainkat, reményeinket tárjuk fel előtte, mélységes bizalommal és odaszánással tesszük. Igen, néha nehezen nyílunk meg, van úgy, hogy nehezé imádkozunk, félelem, szorongás kísérhet meg vagy egyéb támadás éri a szívünket. De akkor is kiáltunk, tusakodjunk, hittel könyörögünk a menny Urához, akkor is kitartóan kérjük, ha késik a válasza, akkor is, ha csak sötét felhőt látunk és botladozunk a hit útján. Az Isten ígéreteibe vetett hitünk felülírja azt is, ha nem válaszol a kérdéseinkre, vagy nem hallgatja meg az imáinkat. Isten mindig hűséges és a hűséges szíveket keresi, akik hisznek abban, hogy az Ő időzítése és akarata a legjobb és minden a javunkra történik.

A Revive Our Hearts női missziós szervezet munkatársa, Leslie Bennet, egyik előadásában felvázolta, hogy melyek az erőteljesebb imaélet legfőbb akadályai. Ennek alapján megvizsgálhatjuk, hogy mi jellemzi a mi imádságainkat.

Én-központú ima

Imáink nagy része a saját magunk és családunk jólétére korlátozódik. Tudjuk, hogy Jézus imái Isten-központúak voltak és legfőképp az Atya dicsőségéért imádkozott. Miben változna meg az életünk és gyülekezetünk, ha az Úr dicsőségének megújuló látásáért imádkoznánk? Egy módja annak, hogy Isten dicsőségét keressük, ha imanap-

lót vezetünk, lejegyezzük a meghallgatott imáinkat. A zsoltárok olvasása is segíthet bennünket, hogy kifejezzük hálánkat és bizalmunkat Urunk felé a félelmeink, aggodásaink közepette is, hogy bátorítást, reménységet és vigasztalódást kapjon a szívünk.

Földhözragadt ima

Az ima nem egy módszer arra, hogy elérjük, amit akarunk, hanem egy lehetőség arra, hogy elérjük azt, amit Isten akar. Az imádságaink célja, hogy Isten szívének és vágyainak visszhangja legyen. C.S. Lewis szerint: „Csak ha mennyei gondolkodásúak vagyunk, akkor lehetünk a földön is jók”. Addig, amíg nem hiszünk igazán abban, hogy a menny uralkodik, imáink rövidlátóak, vérszegények és földhözragadtak lesznek. Ahhoz, hogy valóban így imádkozunk: „Legyen meg a Te akaratod”, feltétel nélküli önátadásra van szükségünk. Gondoljunk inkább úgy a dolgokra, mint amelyeket Isten arra akar használni, hogy hasonlókká formáljon Fiához.

Piszkoskezek-ima

A bűn kérdését gyakran nem látjuk nagy problémának, olyannak, aminek Isten látja. A bűn sohasem egy semleges dolog, nem egyszerűen egy rossz szokás, hanem pusztító, agresszív és tönkretesz. Az a bűn, amelyet

meg nem vallanak, meg nem bánnak, elszakít Istentől bennünket. A keresztség megtörte a bűn hatalmát, de emberi testünkben mégis lehetetlen, hogy ne vétkezzünk (1János 5,10, Jakab 5,16). Legyünk őszinték Istenhez, mert Ő úgyis tudja, mi van a szívünkben. A bűnbánat olajat ad az ima lángjaihoz. John Bunyan ezt így fogalmazza meg: „Vagy az imádság pusztítja el a bűnt, vagy a bűn fojtja meg az imádságot.”

Sietős ima

Az imáink veszítenek erejükből, mert nem vagyunk elegendő időt az Úr jelenlétében, nem elmélkedünk az Ő Igéjén, hogy szívünk és gondolkodásunk változzon. Mik a leggyakoribb figyelemelterelők? A teendőink listája? A gyerekeink? A telefonunk? Valamin pörög az agyunk? Vagy a szomszéd ugató kutyája zavar? Módot kell találnunk arra, hogy kiiktassuk ezeket az imaéletünkből. Meg kell tanulnunk ugyanakkor elegendőt pihenni is, mert ez táplálja a jó imaéletet.

Kételkedő ima

A hitetlenkedés és a kételkedés Isten erejében, az Ő ígéreteiben való megnyugvás hiánya sokszor megakadályoz, hogy Isten jelenlétében megálljunk. Az Ige több helyen bátorít arra, hogy jöjjünk hittel és bizalommal, kérjünk nagy dolgokat,

emberileg lehetetlen dolgokat Tőle. Vigyázzunk, ne dőlünk be annak a hazugságnak, hogy az ima nem olyan fontos, mint más dolgok. Az imádság éppen azt jelenti, hogy tehetetlenek vagyunk Isten nélkül.

Lusta ima

Ez talán a leggyakoribb akadály a az erőteljes és kitartó imádkozásnak. Sajnos, manapság a gyülekezetekben sokat beszélünk az ima fontosságáról, de az életmódunk nem támasztja ezt alá. J. C. Ryle püspök szerint „a lelki egészségünk alapja, hogy rendszeresen gyakoroljuk a személyes imádságot, állhatatosan, imádkozó lelkülettel végezve az élet dolgait, mert a langyos imádság olyan, mint a tűz nélküli áldozat”. Mennyire szokott zavarni bennünket, ha néhány nap vagy hét eltelik Ige vagy imádság nélkül? Egy másik ok, amiért nehezen változik az imaéletünk az, hogy nincs egy tervünk, egy célunk. Kérdezzük meg önmagunktól, hogy hajlandóak lennénk egy kis lépést tenni azért, hogy más hívőkkel együtt imádkozzunk a gyülekezetért, a lelki vezetőkért? Szeretnénk valóban megtapasztalni azt, hogy a kegyelem trónusa előtti hűséges, buzgó és bátor közbenjárásunkat Isten gazdag áldása fogja követni? Bizonyosak lehetünk abban, hogy bár az imádság áldozatot, időt igényel és sokszor kitartó, kemény munkához hasonlít, megtapasztal-

hatjuk az imameghallgatások erejét és örömét is. Az ébredési mozgalmak mindig egy elkötelezett kis imacsoporttal kezdődtek, akiket a Lélek indított buzgó és hűséges imádságra a lelki szárazság idején. A válasz pedig nem késik, az áldáseső megérkezik, ha eljön az ideje.

Összefoglalásként elmondhatjuk, hogy az imádság az Istennel való kapcsolatunk kulcsfontosságú része, egy hihetetlen kiváltság, hogy a világmindenség Urát és Teremtőjét Krisztus nevében megszólíthatjuk, Aki közbenjár érettünk. Elmélkedjünk az Úr Jézus drága ígéretein, amivel a mindenkor tanítványait bátorítja:

„Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.”

(Jn 14,13)

„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek.” (Mt 7,7)

„Mindazt megkapjátok, amit imádságban hittel kértek.” (Mt 21,22)

Felhasznált irodalom:

prayerforeverything.com

christianity.org.uk

reviveourhearts.com

J.C.Ryle: Imádkozol-e?

E.M. Bounds: Az imából fakadó erő

Beszélgetés Mihályi Évával

Mihályi László és felesége, Éva több mint húsz évet éltek Ausztráliában. Jelenleg a Budapesti Református Presbiteriánus Gyülekezet tagjai, aktívan részt vesznek a gyülekezet életében. A legutóbbi lapszámomban Lacival beszélgettünk Isten csodálatos vezetéséről, s az Ausztráliában töltött évekről. Most Évát kérdeztük a hívő életről, imádságról és a gyülekezetéről.

Curcubet Gabriella

– Mit jelent a mai korban az oda-
szánt hívő élet?

– Elsősorban az a kérdés, hogy mit jelent hitben járni? Egyáltalán, mi a hit? Ennek az emberi oldala jut eszembe, amikor a fiatalok mesélik egymásnak, hogy: „...te, van egy jó barátom, együtt járunk...”.

Ez egy kapcsolat, egy szeretetkapcsolat. Amikor az Úrral jársz, akkor ez ugyanaz. Mi más lenne, mint az, hogy vonzódsz valakihez, aki nagyon szeret. Erre minden ember vágyik. A hitbeli szeretet fontos része az, hogy ez teljesen megbízható, a világ Urával történik, ami nagyon egyedi. Ennek a kapcsolatnak főként én vagyok az élvezője. Ebben a kapcsolatban az Úr sok mindenre megtanít. Ő akkor lépett be az életembe, amikor én nem akartam. Lelke által

egy egységet ígér, ami csodálatos. Emberek között ez így nem is lehetséges.

– Arról mit gondolsz, hogy Isten meghallgatja az imádságokat?

– Azt, hogy meghallgatja, mert tapasztaltam! Nagyon sok vágyunkat teljesítette már az Úr. Mostanában egyre több testvér szájából hallom, hogy Isten meghallgatta őket. A világ esik szét, de az által, hogy Ő meghallgat, felébreszti bennünk a bizonyosságot, hogy bízhatunk benne.

Számomra a legélőbb imameghallgatás akkor történt, amikor a fiunk 4 éves volt, és kórházba kerültem. Azt mondták, hogy vakbélgyulladásom van, meg is műtöttek, de nem ezzel volt gond, hanem találtak egy daganatot. Akkor nagyon

bepánikoltam. 36 éves voltam. Arra gondoltam, hogy egy utolsó folyamat kezdődött az életemben. Készülnöm kell, hogy lehet, nem sok van hátra. Úgy éreztem, még kellemes a családomnak, de minden lepergett a szemem előtt, ami addig történt, tanácstalanság uralt le. Akkor megszólítottam az Urat, és imádkoztam, hogy adja Ő a nyugalmat és a vezetést. Mint az olaj a fejen, ahogyan lecsordul, úgy éreztem és tapasztaltam azt a tudatot, hogy ott van Ő. Megszűnt a rettegésem és békeséget adott. Sok helyzetben kértem még csodát utána is. Télen lakást kerestünk, még egy pár nap volt karácsonyig, és január elsejével ki kellett költöznünk, de az Úr kirendelte amire szükség volt. Az Úr tanít, hogy bízunk benne. Sokszor évekig kell várni, de népét bizonytalansággal hordozza.

– Miért jó a budapesti gyülekezetbe tartozni?

– Ez egy hosszabb folyamat volt, ami az oda való tartozásunkat illeti, mert 2015-ben úgy jöttünk vissza ide Erdélyből, hogy ha az Úr nem mutat missziós területet, visszamegyünk Ausztráliába. Időközben sok tévelygést láttunk, hiányzott nagyon sok helyen az igazsághoz való ragaszkodás. Embercentrikus prédikációkból az emberek nem növekedtek, ha valahol volt előrehaladás a munkánk során, azt a lelkeszerek lerombolták. Még 2006-

ban egyszer beugrottunk a gyülekezetbe, Misi prédikált, akkor 8-an voltunk. Amikor aztán valóságosan bekerültünk a gyülekezetbe, meglepetésünkre fiatalok voltak, gyerekek, nem a megszokott „öreg társaság.” Láttuk, hogy Isten áldása van rajta, és hogy itt valóban egy élő gyülekezetéről van szó.

Ennek része lenni lélekben, egy ideális helyzet.

– Szerinted mi a feladata a nőknek a gyülekezetben?

– Abból kiindulva, hogy a gyülekezet egy család, és arra gondolunk, hogy mi a szerepe a nőnek a családban, akkor nem nehéz a válasz.

Isten adta a házasságot, amit a Sántán szeret támadni. Egy virágzó népnek a példája Isten nevére dicsőséget hoz. Ahol viszályok vannak, és ahol a gyermekek szüleiket nem tisztelik, ott rombolás zajlik. Minden jó Istentől származik. A népének a jóra kell törekedni. Ebben a világban elmosódnak a határok, de mi láthatjuk, hogy mi a jó és mi a rossz.

A nő szerepe: segítőtársa a férjének, alá kell vetnie magát Isten vezetésének, ugyanakkor a maga területén erős kézzel kell vezetnie. A gyermekeket bölcsességre nevelje, hogy megismerhessék az Urat. Szeretetre neveljen mindenkit, akivel kapcsolatba kerül.

(Folyt. köv.)

LELKI *legeltetés* VI.

Keresztúri Pál*

Várad 1645

„Az igazság ösvényén vezet engem az ő nevéért.”
Zsolt. 23, 3

Az erdélyi fejedelmekről elég sokat tudunk vagy tudni vélünk. Könyvek, tanulmányok jelentek meg, hogy mit és hogyan cselekedtek. Viszont a lelki életükről nem sokat beszélnek. Nyilván ehhez az illető történésznek is értenie kellene a lelki dolgokat, és fel kellene fedeznie az összefüggéseket. Ennek a „tanulmányozásnak” talán egyik módja az lenne, ha megvizsgálnánk, hogy milyen prédikációkat hallgattak ezek a fejedelmek. Keresztúri Pál, mint udvari lelkész nem finomkodott. Bizonyára a fejedelem II. Rákóczi György és családja hallgatták ezeket a prédikációkat. Nem csak hallgatták, hanem egyet is értettek azzal, hiszen a fejedelem édesanyja – korabeli írással – Lorantfi Susanna költségén lett kinyomtatatva jelen prédikáció is.

Tamás Sándor

*Keresztúri Bíró Pál (1594–1655) II. Rákóczi György udvari lelkésze.

**Ezekben az igékben
nagy dolgokat ír a zsoldtáros:**

- 1 Beszél a vezérlésről, igazgatásról: „vezet”.
- 2 Elmondja, hogy kit vezet: „engem”.
- 3 Arról, hogy hol vezet: „az igazság ösvényén”.
- 4 Elmondja, hogy miért teszi ezt: „az Ő nevéért”

Összefoglalva: Isten olyan kegyes pásztora az ő híveinek, hogy ha valami jót akar tenni az övéivel, azt a saját nevéért teszi.

Tanítás

Amikor valakit Isten a szent életre von és igazgat, azt csak a maga ingyen való jókedvéből cselekszi. Erre jó példa Dávid, aki azt mondja, hogy őt az Isten igazságnak ösvényén vezeti. Ebből a példából is látszik, hogy az Isten, akit akar, a maga nevéért a szent életnek útján igazgat. Erre bárki kérdezhetné: „Nincsen-e olyan ember ezen a világon, aki a szent élet útján járna?”

- ♦ A valóság az, hogy nincs olyan ember, aki ne lenne bűnös, mert még Dávid is bűnben fogantatott az ő anyjának méhében. (Zsolt 51)
- ♦ Ádámban mindannyian vétkezünk, még a csecsemők is. (Róm 5)
- ♦ Soha nem volt olyan ember, aki ne vétkezett volna.

Viszont vannak olyanok:

- ♦ Akiket Isten már születésük előtt szeret, mint Jákobot. (Róm 9)
- ♦ Akiket Isten már az anyaméhben megszentel, mint Jeremiást és Keresztelő Jánost. (Jer 1,5)
- ♦ Akik fedhetetlenül jártak az Isten előtt, mint Zakariás és Erzsébet. (Lk 1,40)
- ♦ Aki Isten szíve szerinti ember volt, mint Dávid.
- ♦ Akinek Isten önmagára esküdött meg, hogy az ő magvából áldatnak meg minden népek, nemzetiségek.

Mindezek a szent, ártatlan élet útján jártak.

Mindennek első oka:

Mert az ilyen emberek még az imádságaikat is csak egyedül Isten irgalmára helyezték, miként Dániel tette:

„És most hallgasd meg Istenünk, szolgálj imádságát és könyörgését és önmagadért, Urunk, ragyogtasd arcodat a szent helyre, amely elpusztult.” (Dán 9,17)

Miért van az, hogy az ilyen emberek Isten igazságára helyezik bizalmukat? Azért, mert az ilyen emberek elhiszik:

- ♦ Hogy őket a bűn fogsága megterhelte, amelyből ki nem menekedhetnek másként, csak ha Isten ingyen kegyelméből kimenti őket.
- ♦ Elhiszik, hogy a bűn miatt olyan nyavalyásokká lettek, hogy egyedül csak az Istennek kegyelme szabadíthatja meg őket.
- ♦ Hiszik, hogy annyira erőtelenek önmagukban, hogy ha az Isten nekik erőt nem ad, soha semmi üdvösséges dolgot nem cselekedhetnek.
- ♦ Elhiszik, hogy ha Isten irgalma eddig is nem tartotta volna meg őket, akkor rég veszedelemre jutottak volna.

Mindennek második oka:

Az ilyen emberek sok dologban magokat az Istennek igaz ítéletére merik bízni, mint Dávid amikor azt mondotta, hogy „ítélj meg engem az én igazságom szerint.” Ezzel nem azt mondja, hogy sohasem vétkezett, hanem azt, hogy:

- ♦ Ha valaha valakinek csak a palástja alját el is vette titkon, a szíve azonnal megkeseredett amiatt a cselekedet miatt.
- ♦ Azt jelenti, hogy ők olyan szentül, éltek az emberek között, hogy örömmel merik magukat az emberek ítéletére bízni, akik nem vádolhatják őket.

- ♦ Azt jelenti, hogy nem csak a bűnre való alkalmat nem segítették elő, de nem szűntek meg éjjel-nappal az embereket inteni a bűntől, miként Pál apostol. (ApCsel 20,31)
- ♦ Azt jelenti, hogy ők úgy éltek az emberek között, hogy „botránkozás nélkül való lelkiismeretet viseltek Isten és emberek előtt.”

Mindennek harmadik oka:

Az ilyen emberek megismerve vétkes életüket készek arra, hogy igazi bűnbánatot tartsanak és Istenhez térjenek nézve Krisztus ama mondására: „Térjete meg, mert elközelített az Isten országa.” (Mt 4,17) Ezzel nem azt mondják, hogy már teljességgel bűn nélkül vannak, hanem azt, hogy:

- ♦ Ha valakitől valaha valamit elvettek, azt megbánták, és készek négy annyit érte adni, csak hogy maguk és házuk számára üdvösséget nyerhessenek.
- ♦ Megismerve kárhozatos életüket Isten színe elé állva töredelmes szívvel kéri a bűnük bocsánatát „Isten légy irgalmas nekem bűnösnek” (Lk 18,13)
- ♦ Ha egyszer már az Istennek irgalmasságát megköstölték, akkor Krisztus mögé állva könnyhullatással mossák a lábait. (Lk 7,38)

Mindez elég ahhoz, hogy Isten előtt szent, ártatlan életben járjunk.

Hiszem, hogy ma is vannak Istennek ilyen szent, ártatlan életű emberei, akik az imádságaikat az Isten irgalmasságába helyezik, akik sok dologban Isten ítéletére merik magukat bízni és akik vétkes életüket megismerve sietnek könnyhullatással bűnbánatot tartani.

Hogy ez valóságosan így van, az bizonyos.

Avagy azt hiszed, hogy amikor az ige hirdettetik, akkor senki sincs, akinek az ige a szívéig hatol? Ne gondold ezt, mert Isten igéje soha nem tér vissza hozzá haszon nélkül (Ézs 55,10) Ha sok szívben nem is talál helyet, de talál olyan szívet, ahol megáll és százannyi gyümölcsöt terem az Isten kedve szerint. (Mt 13,23)

Avagy azt gondolod-e, hogy Isten nem tudja megnyitni valakinek is a szívét? Ne gondold ezt, mert Nála van a szívek kulcsa. Megnyitja annak a szívét, akinek akarja, és senki be nem zárhatja. (Jel 3)

Azt gondold, hogy ma már nem munkálkodik Szentlélek a bűnösök szívében? Ne gondold ezt, mert Lélek munkálkodik ott, ahol akar, és ma is osztogatja a kegyelmét annak, akinek akarja.

Ma is vannak tehát akiket ez a pásztor szent, ártatlan életre vezérel, de csak az Ő jó kedvéből, a maga nevéért.

Mindennek mi a haszna?

Mindez a ti oktatásotokra szolgál, akiket Isten elkezdett igazgatni a szent életre. Úgy éljetez, hogy végig megmaradjon rajtatok Isten pásztori kegyelme.

Ezért a következő útmutatást adom nektek:

1 Ha már rajtatok megkönyörült Isten ingyen az ő nevéért és megáldott bűnbocsánattal, akkor a ti elmétekből Isten kegyelmét soha ne tegyétek el, hanem alázatos szívvel elmélkedjétek az Ő irgalmasságán, miként Pál apostol mondja: „Istenkáromló voltam, de megkönyörült rajtam (1Tim 1,13) Mindezek után is Pál elméjében voltak ezek, hiszen szüntelen ezt mondta: „Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok.” (1Kor 15,10) Te is bűneid bocsánatáról elmélkedve ezt mond: Az Isten irgalmából vagyok, ami vagyok.

2 Ha már megérezted egyszer az ő legeltetésének édességét, a te lelked szomjazza azt az órát amikor imádságban Isten elé állhatsz miként Dávid: „Isten után szomjazik lelkem...mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” (Zsolt 42,3)

3 Ha Isten egyszer megmentett a bűneidtől és a Sátán ereje alól, emlékezzél meg arról, hogy amikor bármely kis vétkekkel elveszíted lelkednek pásztorát, megemlékezhetsz régi irgalmáról, és könnyes szemekkel keresheted őt Magdalénával mindaddig, míg meg nem találsz. Vagyis amikor vétkezel, azonnal imádkozz hozzá mindaddig, míg ismét hozzád tér kegyelme.

Nem tagadhatjátok azt, hogy Isten megkönyörült rajtatok. Gondoljátok csak végig a következőket:

- Volt olyan, aki egyszer haragudott meg a testvérére, és Isten elvetette őt, mint Káint. Te pedig életed során hányszor haragudtál meg atyádfiára, Isten mégsem vetett el.
- Voltak, akik Isten nélkül születtek és éltek, és Isten sohasem mutatta meg magát kegyelmével, hanem megengedte, hogy a saját útjukon járjanak. (ApCsel 14,16) Te is Isten nélkül születted természeted szerint Isten nélkül is éltél undok vétkeidben, Isten mégis Atyáddá lett és naponként az ártatlan életre legeltet.
- Volt olyan, aki Isten intései ellenére sem tért meg, hanem a bűneivel megkeményítette szívét, hogy soha meg se térhessen. Te

magad is mennyi sok intésére nem tértél meg Istennek, de íme mégsem keményítette meg a szívedet, hanem meglágyította és bűnbánatra indította. (Jer 31,31)

- ♦ Némelyek ott laknak, ahol maga a Sátán lakik. Te is megérdemelnéd, hogy olyan helyen tartson Isten, de mégis megszánt és Szentlélek templomává tett téged. (1Kor 3)
- ♦ Volt, akit Isten a bűn miatt teszi betegséggel vert meg. Te is vétkeztél Isten ellen, Isten sok betegséggel meg is látogatott, de nem hagyta, hogy a férgek megegyenek, hanem megszánt és atyai módon meggyógyított. Gondold csak meg, nem nagy könyörületessége-e ez az Istennek? Megkönyörült rajtad az Isten, azért el ne feledkezz az Ő irgalmasságáról.

Megkóstoltátok Isten pásztori legeltetését is.

- ♦ Némelyek távol járnak a bűn pusztájában és örökké el is tévelyednek. Te magad is eltévelyedtél a születésed óta a kárhozat pusztájába, de lám felkeresett téged a te pásztorod és az ő aklába behozva ma is szép kies lelki folyóvizet mellett legeltet téged.
- ♦ Látod, hogy milyen sokakat elragad a Sátán. Te is bűnös vagy

jól tudod, mégis a te lelkednek pásztora kegyesen legeltet téged a szent ártatlan életre, hogy a Sátánnak hatalma nem lehet te rajtad, hanem ő maga az Atya, a Fiú és a Szentlélek lakozik benned. (Jn 14,23)

- ♦ Sokan a bűn mérges sebei miatt kétségbeesnek és elvesznek, mint Júdás, Simon mágus és a többiek. Te is megsebesültél lelkedben a bűneid által, de lám nem estél kétségbe, nem vesztél el, hanem a hű pásztor a Fia sebével meggyógyított és kebelében élesztget tégedet. (1Pt 2,24; Ézs 40,11)
- ♦ Némelyek éheznek, koldulással kénytelenek legelni. Tégedet pedig a lelked pásztora a föld kövérségével táplál. Szép asztalokat terít elődbe és lelkedet vidámító itallal táplálja naponként. Gondold meg, hogy nem kóstoltatta-e meg ez a pásztor az ő legeltetésének édességét? Szomjazátok hát a ti pásztorotoknak üdvös-séges legeltetését és úgy éljétek, hogy az ő pásztori kegyelmében mindvégig megmaradhassatok.

Talán azt gondolod, hogy bár érzem néha, hogy Isten édesen pásztorol, de imitt-amott eloltja bennem a bűn az emlékezetet. Nos mutatok erre orvosságot, csak figyelj arra. Ha Isten irgalmasságát csak egy kicsit

is megérezted, azon légy, hogy naponként egyre közelebb édesgesse magadhoz lelked pásztorát, amelyet a következőképpen tehetsz meg:

Ami kis kegyelmet adott Isten a szent életre, azt ne rejtsd el, hanem kereskedjél vele, vagyis szüntelen gyakorold a szent életet és gondolkodást.

1

Akik veled lagnak, és beszélnek, azoknak beszélj az Istennek hozzád való sok kegyelmességéről, miként Dávid mondja Istennek, hogy: „Hadd hirdessem nevedet testvéreimnek és hadd dicsérjelek a gyülekezetben.” (Zsolt 22,23)

2

Akik veled beszélnek, azokat édesgesd az Isten irgalmasságához, miként Dávid: „Érez-zétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,9) Te is ezt mond azoknak, akikkel beszélgetsz.

3

Emlékezz meg arról, hogy mi voltál rút vétkeidben, és hogy mivé tett az Úr téged. Miképpen könyörült meg rajtad a maga nevéért.

4

Könyörögj azon is gyakorta, hogy naponként való gyarlóságaidról ne emlékezzék meg, hanem Isten a maga nevéért temesse el örökre. Miként Dávid mondja:

5

„Ne emlékezzél meg elődeink vétkeiről a mi rovásunkra, siess élénk irgalmassággoddal, mert nagyon megnyomorodtunk.” (Zsolt 79,8)

Ezért a következőket cselekedd:

Ha gyakorlod azt a kegyelmet, amit kaptál, ezután még több kegyelemmel látogat meg Isten. (Mt 25,23)

Ha gyakran beszélsz a tieddel Isten irgalmasságáról, akkor amikor nem is várnád, Isten felgerjeszti a te szívedet az ő irgalmasságának érzésével. (Lk 24,32)

Ha másokat is Isten irgalmasságához édesítesz, Isten téged sem hagy el, hanem vénségedig magához édesget. (Zsolt 71,17)

Ha megemlékezel arról, hogy ki voltál, és mit tett veled Isten, akkor megmutatja magát Isten neked miként Máriának. (Jn 20,16)

Ha pedig kéred Istent, hogy a régi és a naponkénti gyarlóságaidról meg ne emlékezzen, Isten meghallgatja imádságodat önmagáért, eltörli a te bűneidet és azokról soha többé meg nem emlékezik. (Ézs 43,25)

Így lesz, hogy Isten téged Dáviddal együtt a szent ártatlan életre igazgat, és ő vele amaz ártatlanságának örökké való jutalmával megkoronáz. Amen

OKTATÁS

a Király gyermekének

Dr. Kevin W. Clark

A nagy kulturális változás korát éljük, ami úgy tűnik, minden intézményt – nem utolsósorban az oktatást is – érinti. A szülők most még inkább joggal érezhetik úgy, hogy gyermekeik tanulmányilag felkészületlenek, erkölcsileg és lelkileg gyökértelenek. A keresztyén szülők tudják, arra hivatottak, hogy gyermekeiket az Úr tanítása és fegyelme szerint neveljék (Ef 6,4), de egészen a közelmúltig nem volt

egyértelmű, hogy ezt hogyan is kell gyakorolni. Az elhívásnak ezzel az új érzésével kapcsolatosan fontos kérdések merülnek fel: miért elengedhetetlen a keresztyén nevelés, mi teszi azt keresztyénné? Számos könyv és cikk áll rendelkezésre, hogy megpróbáljon választ adni ezekre a kérdésekre. C.S. Lewis Caspian herceg című regényében is meggyőző válaszokat találunk. A Caspian herceg gyermekkorai körüli események mély víziót kínálnak az

Isten országára való nevelés példáján, figyelemreméltóan művelt szinten. Caspian herceg nagybátyja, Miraz házában nevelkedett, aki egyébként egy bitorló, aki meggyilkolta Caspian apját, Narnia jogos királyát.

A herceg végig úgy tudja, hogy nagybátyja nagykedvességet tett neki, amiatt, hogy örökbe fogadta. Miraz azonban nem szerette Caspiant. Csak azért kímélte az életét, mert gyermektelen volt, és örökösre volt szüksége. Miraz igazságtalan és kizsákmányoló volt alattvalóival szemben is. Mivel Caspian ezt a példát látta, kétségtelenül ezt követte volna, de szerencsére Aslannak más tervei voltak vele és Narniával kapcsolatban. Ahhoz, hogy a dolgok helyére kerüljenek, Mirazt meg kellett buktatni, és Caspiánt visszaállítani jogos királynak. Neki teljesen másképpen kell uralkodnia majd, mint Miráznak. Caspian elméjének és szívének igazi királynak való oktatásra van szüksége, és Aslan pontosan ezt biztosítja számára. Még gyerekként csodálatos történeteket hall nevelőnőjétől Narnia régi napjairól, melyek táplálják képzeletét és vágyat ébresztenek szívében a múlt iránt. Később Caspiánt egy oktató felügyelete alá helyezik, aki nem annyira meséket mesél, hanem történelmet tanít neki. Ezek a történelemórák csillapítják Caspianban a nevelője által mondott mesék iránti vágyát. A legfontosabb

az volt, hogy Caspian megtanuljon önállóan gondolkodni, és világosan érzékelni, hogy ő a Király gyermeke, és feladata visszaállítani Aslan uralmát Narniában.

A keresztyén oktatás nem csak egy hozzáadott érték a keresztyén családok számára. Caspian története természetesen a mi gyermekeink története is. Ők is igazi királyi örökösök, de sajnos minden lépésük során a királyság korrupt vízióját láthatják. Magukra hagyva inkább maguknak élnének, mintsem másoknak szolgálnak. Caspianhoz hasonlóan nekik is meg kell tanulniuk az igazságot, és fel kell ismerniük azt is, amikor megtalálták. Szükségük van arra, hogy felismerjék királyi méltóságukat, és arra, hogy teljesítsék elhívásukat. Caspiánhoz hasonlóan nekik is olyan oktatásra van szükségük, ami talál a királyi gyermekekhez. Keresztyénekként az a feladatunk, hogy királyságbeli népek legyünk, és közös életünk rámutasson Királyunk jellemére, Akinek szolgálunk. A Szentlélek által bizonyosságot kell tennünk róla, és uralmának áldásait ki kell terjesztenünk minden nemzetre és minden emberre. A keresztyén nevelés már bizonyította, hogy a korábbi generációk megértették ezt az elhívást. Megértették, hogy a király gyermekeinek nevelése lelki és szellemi fejlődést jelent. Érdekes módon az újszövetségi

gyülekezeteket körülvevő görög kultúrában volt kifejezés a szív, az elme, a lélek effajta teljes körű oktatására.

A görögök paideiának nevezték, és ezt a szót az általuk világszerte elterjedt hellenisztikus kultúrára is használták. Valójában ugyanarról a szóról van szó, amit Pál is használ, amikor ezt írja: „Neveld őket az Úr fegyelmére (paideia) és tanítására.” Mint ha azt mondaná az apostol az efézusiaknak, hogy vegyék olyan komolyan a gyermekeik királyságbeli állampolgárságra való nevelését, mint a görögök a kulturális világra való törekvést. A keresztyén szülők megfogadták Pál szavait. A király minden gyermekének olyan oktatásra van szüksége, amely felkészíti őket a királyságban való szolgálatra. Nagy lehetőség kínálkozik a keresztyén szülők számára, akik újonnan ébredtek fel elhívásuk tudatára, hogy gyermekeiket az Úr paideiájában kell neveljék, keresztyén nevelésben kell részesítsék. A gyülekezeteknek pedig lehetősége van arra, hogy a szülőket ezzel az oktatási jövőképpel inspirálják, és olyan intézményeket, struktúrákat hozzanak létre, ahol a királyság minden gyermeke számára elérhetővé válik a „birodalmi” oktatás.

*Fordította: Pál János
a Table Talk 2023 áprilisi számából*

”
**NEVELJÉTEK ŐKET AZ ÚR
TANÍTÁSA ÉS INTÉSE SZERINT.
(EFÉZUS 6,4B)**

A keresztyénség

XVI. százada

Tamás Sándor

A reformációt megelőző századokban nyilvánvalóvá vált, hogy nagy az igény a változásra, a reformációra. Voltak is próbálkozások, akár a szerzetesség belüli reformmozgalmak, akár az előreformátorok tevékenysége is bizonyítja ezt. Owen Chadwick nagyszerű könyvét A reformációt, amelyet az olvasó magyar nyelven is elolvashat azzal a gondolattal kezdi, hogy vajon mit jelent a reformáció. Külön-

böző gondolkodásúaknak különböző dolgot jelent. Miként ma, úgy az 1500-as évek gondolkodói sem tudtak volna egy egységes választ adni arra, hogy mit jelentene az egyház megújulása. Egyesek szerint a pápa korlátlan hatalmának a csökkentésére lenne szükség, a pápák bizonyára a hatalmuk még komolyabb megerősödését szerették volna. Az egyház jámbor tagjai talán azt szerették volna, ha a papjuk ott lakik helyben, és nem több száz ki-

lométerrel odébb; szerették volna, ha feladatait elvégzi, és nem csak a pénzt veszi fel. Viszont ez a távol élő „egyházi vezető” azt szerette volna, hogy sokkal kisebb áron vehesse meg azt a tisztséget. A püspökök több hatalmat szerettek volna a szerzetesek fölötte, míg amazok ezt a hatalmat csökkentették volna.

A reformáció egy sor párhuzamosan lejátszódó esemény nyomán állt elő, és „olyanok indították el, akik a legőszintebben meg akarták őrizni a katolikus egyházat a maga sértetlenségében”.¹

Luther Mártonnak (1483–1546) a wittenbergi egyetemen tartott előadásai azt bizonyítják, hogy „az egyedül hit által” történő megigazulásról szóló tételei már évek óta érlelődtek, formálódtak benne.

Luther egy viharban tett ígéret nyomán szerzetes lett. Képezte magát, szorgalmasan tanult, így később egyetemi tanárként tanított. Számára az egyik legfontosabb tétel a megigazulástan, vagyis, hogy miképpen kerül kapcsolatba az egyén Istennel, és hogyan állhat meg Isten előtt a bűnei ellenére. „E kérdésben törvényes egyházi testület utoljára 418-ban tett hivatalos nyilatkozatot, vagyis több mint ezer évvel a reformáció előtt...”² Luther úgy gondolta, hogy az egyház a kezdeti tanítását

tekintve deformálódott. Ezért arra van szükség, hogy visszaállítsák, reformálják. Ő ezt az egyházon belül képzelte el. Az volt a meggyőződése, hogy nem a pápa, hanem különböző más személyek pénzhátsége okozta a tanbeli zavart az egyházban. A bűnbocsátó cédulák árusítása a mennybe való bejutást az anyagi áldozatokhoz kötötte. Luthernek rá kellett jönnie, hogy bizony ebben a kérdésben a pápa sem áll a jó oldalon.

A Rómába való látogatása és az ottani erkölcstelenséggel való szembesülés, az egyháztagok babonás félelme a haragvó Istentől és annak földi szolgáitól mind oda vezettek, hogy megvizsgálja a megigazulás módját. Tanárként lehetősége is volt rá. Amikor Wittenberg környékén megjelent Tetzl a bűnbocsátó cédulák árusításával, akkor vitára hívta azokat, akik abban hittek, hogy az üdvösséget pénzzel meg lehet vásárolni. Luther nem tudta, hogy a bűnbocsánat árusítása pápai áldással és indítással történik, ezért 1517. október végén ki szegezte a templom ajtajára az aktuális vitatémát 95 tételben. Ebben nem volt semmi új, hiszen addig is oda szegezték ki a vitatémákat mintegy hirdetőtáblának használva azt.

Ezzel párhuzamosan Svájcban is elindult a reformáció, amely Ulrich Zwingli (1484–1531) nevéhez fűződik. Zwingli később nehezményezte, hogy őt Luther követőjének tartják. Ezt írta:

1. Norman Davies: Európa története 455.p. (Osiris 2002)

2. Alister E. MacGrath: Kálvin 26.p.

„Még mielőtt a mi vidékünkön bárki is tudott volna valamit a Luther névről, én már az 1516. esztendőben elkezdtem hirdetni Krisztus evangéliumát... Hiszen én már elkezdtem az evangéliumot hirdetni, még mielőtt a Luther nevének emlegetését hallottam és azért kezdtem el ezelőtt 10 esztendővel a görög nyelv tanulását, hogy a Krisztus tudományát a maga eredetiségében megtanulhassam. ...de engem ám nem Luther tanított; mert még két évig ismeretlen volt előttem a Luther neve azután is, amikor én kizárólagosan a Szentíráshoz tartottam magam.”³

A wittenbergi egyetem „tulajdonosa” a szász választófejedelem, III. (Bölcs) Frigyes a tanára mellé állt, ezért nem végezte ki Luthert az inkvizíció. III. Frigyes azért kapta a bölcslélektudomány jelzőt, mert oly módon irányította és igazgatta a tartományát, hogy mindenképpen elkerülje a katonai konfliktust. Uralkodása alatt a fejedelemség nem keveredett háborúba⁴, felvirágoztatta az országát. Luthert ő fogatta el – mielőtt ezt az inkvizíció megtehetné vol-

na – és vitette Wartburg várába, ahol György lovagként élt és nekiállt a Biblia német nyelvre fordításához.

Svájcban munkálkodott a Franciaországból elmenekült Kálvin János is, akit szándéka és akarata ellenére beszéltek rá, hogy legyen Genf város lelkésze. Kálvin inkább szeretett volna tudós emberként nyugodt életet élni. Isten úgy látta jónak, hogy lelkészként a reformáció vezető egyénisége legyen. Kálvin főműve az Institutio (A keresztyén vallás rendszere) keretet és irányt adott a reformáció svájci ágának.

Így a reformációnak két ága lett: a lutheri vagy ágostai ág (evangélikusok) és a kálvini vagy helvét irányzat (reformátusok). A római katolikus egyház szerette a reformáció ellen azt az érvet használni, hogy ha szabad kezét adunk az embereknek, hogy ők maguk olvassák és értelmezzék a Szentírást, akkor bizony egyre több különböző egyház lesz és a szakadásnak nem lesz vége. Ezzel szemben többen rámutattak arra, hogy a római egyházon belüli különbségek sokkal mélyebbek a tan és a gyakorlat szempontjából, mint a protestantizmuson belüli ellentétek.

Természetesen a római egyház is hamar rájött, hogy komolyan kell venni ezt az „eretnekséget”, mert ahogy mondani szokták: „a súrlódás először a tekintély zománcát koptatja le”. Luthert a pápa kiátkozta, és próbált nyomást gyakorolni az uralkodóra, V. Ká-

3. Erdős Károly: Zwingli 67 tétele (Debrecen, 1908) 1.p.

4. 1525-ben halt meg az akkor már nagyon beteg Frigyes, néhány nappal azután, hogy a parasztfelkelés elérte tartományát.

rolyra, de a különböző régióknak külön fejedelmek voltak a birodalmon belül, és a szász választófejedelem Bölcs Frigyes mindenképpen igyekezett megvédeni a teológusát. Más választófejedelmek is a reformáció mellé álltak⁵, így bár V. Károly spanyol király, német-római császár az új világ ura is volt, szeretett volna véget vetni a bontakozó reformációnak, de a politikai helyzet nem tette ezt lehetővé. Amíg harcolt a franciák ellen, addig igyekezett szövetséget kötni mindenkivel, akár a protestáns fejedelemségekkel is. Amikor viszont végül békét kötött a franciákkal, akkor eljött a lehetőség, hogy kézbe vegye az ügyet. Amit tenni próbált, az a lutheránusok egymás ellen fordítása. Ez részben sikerült is. Addigra már meghalt Bölcs Frigyes, és az utódja János Frigyes nem volt annyira „bölc”, hogy elkerülje a háborút. Addigra meghalt Luther is, és az utódja Melanchthon sokkal szelídebb ember lévén nem vált olyan vezetővé, aki egyben tudta volna tartani az evangélikus egyházat. Csupán egy teológus csoport volt, aki hallgatott Melanchthonra, a többség úgy vélte, hogy túl sok kompromisszumot köt az igazság kárára. „V. Károly nem megsemmisítette a lutheránusokat, hanem megosz-

5. Németország három protestáns választófejedelemisége Szászország, Pfalz, Brandenburg.

totta őket.”⁶ A Melanchthon követőit „filippistáknak” csúfolták, és később „a filippista egyházak közül néhányat lassacskán alig lehetett megkülönböztetni a kálvinista egyházaktól.”⁷

A pápának jól jött a Jezsuita rend megalakulása, amely 1539-ben „Jézus-társaság” néven alakult Rómában.⁸ Egy veterán katona Loyolai Ignác, aki ágyúgolyó által sérült meg mindkét lábára lelki tusakodásai nyomán jutott arra a meggyőződésre, hogy ha fizikailag nem folytathatja a katonáskodást, akkor Krisztus katonája lesz. Társaival a törökök közé szerettek volna menni hittérítőként, de mivel azt nem teheték meg, ezért úgy döntöttek, hogy teljesen a pápa szolgálatának szentelik magukat. Így ők, a jezsuiták lettek az inkvizíció kivitelezői.

A XVI. századot nemcsak a reformáció és az ellenreformáció, de a „radikális reformáció” is jellemezte. Elég hamar megjelentek az evangélikusok és a reformátusok mellett a radikális nézeteket vallók: anabaptisták, hutteriták, mennoniták, szociniánusok.

6. Owen Chadwick: A reformáció 135.p. (Osiris 2003)

7. Owen Chadwick: A reformáció 138.p. (Osiris 2003)

8. 1540. szeptember 27-én a Regimini militantis ecclesiae kezdetű bullában ismerte el az akkori pápa III. Pál a Jézus-társaságot.

A XVI. század kronológiája

- 1509 – Kálvin születése (mh. 1564. május 27.).
- 1516 – Erasmus görög Újszövetség-kiadása.
- 1517 – Luther közzéteszi 95 tételét.
- 1520 – Luther három reformátori fő irata. December 10-én elégeti az átokkal fenyegető pápai bullát.
- 1521 – Luther a wormszi birodalmi gyűlés előtt. A wormszi ediktum. Luther Wartburgban, bibliafordítás. Kiadják Melanchton *Loci communes* c. munkáját.
- 1522 – Luther Újszövetség-fordítása elkészül. (A teljes Szentírás fordítása 1534-re.).
- 1523 – Zwingli 67 tétele.
- 1524–1525 – Luther és Erasmus vitája a szabad akaratról. Az úrvacsorai vita kezdete Lutherék és a svájciak között.
- 1529 – Marburgi kollokvium Luther és Zwingli részvételével. A II. speyeri birodalmi gyűlés először használja a „protestáns” elnevezést.
- 1530 – Az augsburgi birodalmi gyűlés. Az Ágostai Hitvallás (*Confession Augustana*). Az evangélikusok hitvallása.
- 1531 – Kappeli csata – Zwingli halála.
- 1534 – VIII. Henrik az angol egyház feje: szakítás Rómával.
- 1536 – Kálvin *Institutiójának* első kiadása. Kálvin Genfben marad. Erasmus meghal.
- 1538 – Kálvint száműzik Genfből.
- 1540 – III. Pál pápa megerősíti (jóváhagyja) a jezsuita-rendet.
- 1541 – Kálvin visszatér Genfbe.

- 1545–1563 – A (nagy) tridenti zsinat.
- 1546 – Luther halála.
- 1548 – A „Zürichi megegyezés” (Consensus Tigurinus).
- 1549 – Book of Common prayer.
- 1549 – Luther – Melanchthon szellemében elkészül az Ötvárosi Hitvallás (Confessio Pentapolitana; Kassa, Lőcse, Bártha, Eperjes, Kisszeben).
- 1553 – Szervét megégetése Genfben.
- 1555 – Augsburgi vallásbéke A Német-római Birodalom területén. Szabad vallásgyakorlatot biztosított a katolikusok mellett a lutheránusoknak.
- 1557 – Kálvin két hittérítőt küld Brazíliába.
- 1558–1603 – Erzsébet uralma; az anglikán egyház végleges berendezkedése.
- 1559 – A gall hitvallás az első hugenotta zsinaton Párizsban.
– június 5., Genfben megnyitják az Akadémiát, első rektora Béza Tódor.
- 1562–1598 – Hugenotta háborúk.
- 1562 – Heidelbergi Káté megjelenése.
- 1564 – május 27. Kálvin halála.
- 1566 – II. Helvét hitvallás keletkezése (Confessio Helvetica Posterior)
(Antwerpeni zsinat)
- 1572 – Augusztus 24., A párizsi vérnász (a hugenották legyilkolása).
Skóciában Knox halála.
- 1577 – Formula Concordiae.
- 1588 – A „győzhetetlen” armada pusztulása.
- 1598 – IV. Henrik kiadja a nantési ediktumot.

ÁGOSTON: *Vallomások*

Részlet: VI. Könyv. VIII. Fejezet (162–163.p.)

Alypius és a gladiátori játékok

„Nem fordított hátat a szüleitől neki olyannyira javasolt földi életpályának. Rómába ment, előbb mint én magam, hogy ott a jogi tudományt tanulja. Rómában meg a gladiátori mutatványok hihetetlen vágya kerítette őt is szinte hihetetlen törbe. Nem szerette, sőt utálta az ilyesmit. Azonban néhány, valószínűleg ebédről visszatérő pajtásával és tanuló társaival akadt össze valahol, és habár ő emberül vonakodott és igen-igen szabódott, barátai erőszakkal mégis elcipelték az amphitheatrumba. Véres és gyászos játéknap volt ott éppen. Azt mondotta barátainak: „Ha a testemet erővel elvonszoljátok is, és arra a helyre odakötöttök, lelkemet és szememet azonban ráfordíthatjá-

tok-e az ilyen mutatványokra? Ott leszek, de mégis távol maradok. Így majd a látványon és rajtatok is győzelmet aratok.” Meghallgatták, de szava ellenére magukkal cipelték. Talán próbára akarták tenni, hogy vajon szándékát végbe viszi-e? Odaérkeztek, és letelepedtek az ülőhelyeken – már ahol éppen lehetett. És akkor iszonyú gyönyörűségben lobbant lángra minden. Alypius lezárta szeme ablakát. Lelkének is tilalmat szabott, hogy ilyen förtelmekre rá ne vetemedjék. Bárcsak fülét is jól betömte volna. Az egyik küzdelem során ugyanis, midőn beléje hasított az egész tömeg örült zsvajaja, rajta is erőt vett a kíváncsiság. Fölnyitotta szemét, bár az eszében volt még, hogy akár-

Ágoston vallomásai saját jellemfejlődését mutatja be mintegy Istennel beszélgetve. Mégis nem csak saját magáról ír, de barátairól, pogány, majd keresztyén társairól is. Alypius egyik tanítványa, akinek „erényes jelleme” volt, és ezt Ágoston nagyra értékelte. Ez a kiváló férfiú, aki később maga is megtér, és Thagaste püspöke lesz 394-ben, fiatalon nagyon erényes, mégis rabul ejti a gladiátorjátékok kegyetlenségében való gyönyörködés. Hogy hogyan történt ez? Hogyan esünk el, amikor azt gondoljuk, hogy mi magunk erősen állunk? Nagyon finom érzékkel írja le ezt Ágoston.

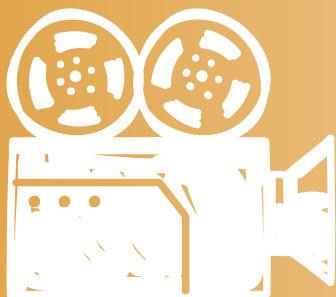
Tamás Sándor

mi legyen, de ő legyőzi és megveti ezt a látványt. És lelkét súlyosabb seb ütötte át, mint annak testét, akit látni szeretett volna. Nyomorultabban elesett amannál, kinek elestén fölzúgott a lárma. Fülébe dübörgött ez a zsvaj, és fölfeszegette szemét, hogy azon keresztül sebesítse meg és terítse földre inkább csak merész, mint erős lelkét. Annál esendőbb volt, minél magabizóbb lett vakmerőségében, holott Benned kellett volna bíznia. Midőn megpillantotta a vért, ugyanakkor hörpintett az embertelenségéből is, és nem fordult el, hanem merően odanézett. Belekóstolt már az őrjöngésbe, bár erről maga sem tudott. Örömet talált a förtelmes küzdelemben, és a vérengző gyönyörtől megrésze-

gült. Nem az volt már, mint belépésekor. Csupán egy volt az őt is magával sodró tömegből. Méltó társa volt immár mindazoknak, akik őt magukkal idáig cipelték.

Mi kell még egyéb? Nézett, üvöltött, toporzékolt. Erről a helyről esztelenséget hurcolt magával, és ez újra meg újra visszatérésre ösztökélte őt. Már nem csupán azokkal jött, kik őt előbb még erőszakkal odahurcolták, de megelőzte őket, sőt másokat is magával rántott.

Ámde kiragadta őt ebből is a te végtelenül erős és irgalmas kezéd. Lelkébe vésted, hogy ne magában, hanem Benned bízzék. Ez azonban már jóval később történt.”

KÉP ÉS HANG ereje

– a film helye a keresztyén ember életében

A film bizonyos értelemben – mint manapság oly sok kulturális vagy közéleti terület – szürke zónának tűnhet a keresztyén ember számára. Olykor előfordul, hogy a hívó emberek megkérdőjelezzik a művészetek, a művészeti alkotások és folyamatok szükségességét. Ezalól a filmművészet, s így a filmek sem jelentenek kivételt. Az Igében értelemszerűen nem esik szó a filmről, ahogy szó szerint a művészetről sem, mégis találunk olyan igeverseket, amelyből arra következtethetünk, hogy Isten számára kedves az ő dicsőségére létrehozott művészeti alkotás. Az Ézsaiás 64,8-ban olvasható metaforából kiejlik, hogy a művészet is Isten ajándéka számunkra, és az Igében több helyen is találkozhatunk olyan igeversekkel (2Mózes 31,1–11; 1Királyok 7,13–14

stb.), amelyekből kitűnik, hogy Isten szemében kedves a helyes célból létrehozott és helyesen használt művészeti alkotás (művészet = valamely készség és képzelőerő által tudatosan létrehozott vizuális tárgy vagy megtapasztalható dolog).

A legfiatalabb művészeti ágazat azonban egyedi audiovizuális összetettségénél fogva az elmúlt 128 évben folyamatosan bizonyította, hogy olyan hatást képes gyakorolni a nézőre, amely mellett nem lehet elmenni szó nélkül. Ahogy a zene, a sport vagy épp a virtuális játékok, úgy a film is szerves része a jelenkori életszínvételnek, és markáns jelenlétével komoly szerepet játszik a mostani, de akár a régebbi generációk képviselőinek gondolkodásának, érzéseinek és hozzáállásának alakításában.

1

Nézzünk utána, mielőtt elkezdénénk nézni

Számos olyan weboldal létezik – imdb, commonsensemedia, parentpreviews –, amelyeken konkrét leírásokat találhatunk a különböző filmek és sorozatok korhatár-besorolást indokló jeleneteire, történéseire. Így például amellet, hogy szembesülünk a korhatár-besorolással, le tudjuk ellenőrizni, hogy a profanitás, az erőszak, a különböző szubsztanciák használatának ábrázolása, valamint a szexualitás milyen mértékben és intenzitással, illetve mennyire explicité vannak jelen az adott alkotásban. Különösen fontos lépés ez a gyermekek és ifjak védelmezésében.

2

Tanuljunk értékelni a szépséget és művészetet

Számos olyan elvont művész-filmmel, szerzői filmmel (amelynek a rendező egyben az írója is) vagy blockbustterrel (nagy költségvetésű látványos tömegfilm) találkozhatunk, amelyek explicité nem hordoznak magukban keresztyén értékrendet, mégis látvány- és hangviláguk, szövevényes cselekményük, valamint gazdag szimbolizmusuk olyan tudatos mestermunkáról árulkodik, amelyet értékelhetünk.

A filmet „táplálékkiegészítőként” tudnám elgondolni, melyet megfelelő módon és mértékben fogyasztva teljesebb étrendhez juthatunk, de semmiképp sem helyettesítheti a fő tápanyagokat. Kálvin János gondolatával rezonálva, miszerint „mivel a szobrászat és a festészet egyaránt Isten ajándéka, mindegyiknek a tiszta és törvényes használatára töreksem [...]”, bizonyos vagyok afelől, hogy a filmművészet jó szándékból, jó cél érdekében használva áldásos eszközként hasznosítható.

A következőkben röviden hét szempontot, érvet ajánlok arra nézve, hogy mire érdemes figyelni a keresztyénnek film- és sorozatnézés közben, avagy hogyan kellene kinézzen ez a folyamat ideális esetben:

3

Fejlesszük kritikus látás- módunkat, gondolkodá- sunkat az igei alapelvekre támaszkodva

Amikor megtekintünk egy filmet, az elsődleges és legfontosabb mérce az Ige kell, hogy legyen, a film értékének, hasznosságának és fejlesztő hatáspotenciáljának eldöntésére nézve. Ahogy az igei alapelvek mentén igyekszünk helyes döntést hozni arra nézve, hogy mit tekintünk meg, és mire mondunk nemet, érdemes tudatosan törekednünk arra is, hogy ne üres fejjel, hanem önfejlesztő szándékkal mozzunk. Minden egyes értékes film vagy sorozat tudatos és figyelmes megtekintése fejlesztő hatással van ránk, formálja ízlésvilágunkat, alakítja kritikus gondolkodásunkat, azt, ahogyan a filmekre tekintünk, ahogy azokról gondolkodunk és beszélünk. Nem kell filmkritikusnak vagy filmtudósnak lenni ahhoz, hogy valakinek egyedi, árnyalt és kifinomult véleménye legyen a filmekről.

4

Tudjuk kikapcsolni

Ha elmulasztjuk megtenni az első pontban foglaltakat, vagy hiába nézünk utána az adott filmnek, mégis olyan jelenettel vagy akár rejtett üzenettel találkozunk, amely bűnre

csábít, élesen ellentmond az igei alapelveknek, gyakoroljuk magunkat az önmegtartóztatás területén. Állítsuk meg a filmet, és zárjuk be az ablakot, még akkor is, ha már eltelt 1 óra a játékidőből. A „csak most, csak ezt kivételesen megnézem, nem lehet olyan nagy baj belőle” mentalitásnak felmérhetetlenül súlyos szövődményei lehetnek.

5

Ne engedjük befolyásolni magunkat

Minden film valamilyen módon és mértékben az adott kor jelenségeinek a leképződése. Az adott kor trendjei, mozgalmi, eszmeisége, domináns érzelmei könnyedén felfedezhetők a legtöbb nagy költségvetésű tömegfilmben. Ez a hatás olykor befolyássá nőhet. Ha például egy olyan film vagy sorozat, amelynek fő témája a szépség, túl nagy hatást gyakorol egy fiatal egyénre, könnyedén befolyásolhatja nem csupán öltözködését és megjelenési szokását, hanem teljes életvitelét.

6

Ne engedjük a túltelítettség vonzásának

A kínálat az idő előrehaladtával egyre nagyobb, és ez a tendencia várhatóan nem fog változni a közeljövőben. Újabbnál újabb sorozatok

és filmek bukkannak fel, amelyek népszerűek, trendik, amelyeket a környezetünkben sokan emlegetnek, a hírportálok elismerően vagy épp elrettentően írnak róluk, a youtuberek szenvedélyesen ismertetnek, amelyeket ismerni kell ahhoz, ha az ember képben akar lenni az aktuális utalásokkal, mémekkel és poénokkal. Mégis, ahogy könyvek terén, úgy filmek terén is igaz: ami régebben készült, és a mai napig pozitívan beszélnek róla, kiállta az idő próbáját. A modern filmkínálat egyre hígabb, egyre nehezebb kihalászni a gyöngyszemeket a szeméttengerből. Ha nem láttunk egyetlen filmet sem az idei év kínálatából, ne szégyenkezzünk, van bőven miből válogatni.

Segítsük egymást tanácsokkal

Javaslatainkkal, meglátásainkkal segítsük testvéreinket filmnézési szokásaik fejlesztésében akár azzal, hogy pozitív ajánlásokkal látjuk el őket, akár azzal, hogy megóvjuk őket a káros alkotásoktól. Nem mindenki látott több ezer filmet, aki azonban igen, tanáccsal, javaslattal láthatja el keresztyén testvérét, főként, ha az érdeklődő, és igényli a javaslatot. Nem mindenki mondhatja el magáról, hogy a hitben érett, felnőtt korú keresztyén. Aki azonban igen, figyelemztetheti testvéreit, amikor látja

vagy hallja, hogy akár meggondolatlanul, akár tudatosan olyan tartalmaknak teszik ki magukat, amelyek többet ártanak, mint használnak. A döntés persze sokszor nem egyértelmű – számos „homályzónás” esetel találkozhatunk, amelyet az egyik keresztyén károsnak (vagy épp hasznosnak) nevezne, a másik pedig nem. A közös filmnézések és beszélgetések ugyancsak sokat segíthetnek abban, hogy felismerjük a káros elemeket, valamint a felismert értékeket is megosszuk egymással.

A tartalmatlan, agyzsibbasztó vagy éppen káros, bűnre csábító filmek olyan szikrát képezhetnek belső erdőnkben, amelyből pusztító tűz nőhet ki. Ezzel szemben a tartalmas, tanulságos és értékes gondolatmorzsák kialakulását elősegítő filmek lehetőséget nyújthatnak az elmélyülésre, az önvizsgálatra, az ember-, világ- és Isten-képünk felülvizsgálására, sőt, akár jó kiindulópontnak bizonyulhatnak a bizonyoságtételre. A keresztyén ember komoly döntéshelyezettel néz szembe: vagy megítéli a filmművészetet, vagy igyekszik teljességgel figyelmen kívül hagyni, és ily módon hoz ítéletet róla. Miért szalasztanánk el annak a lehetőségét, hogy egy ennyire fiatal és erős hatásfokkal bíró eszközt biblikus szemlélettel élve önmagunk és mások épülésére igyekezzünk használni?

ERDÉLY

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat

Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
0723-332-053

Biblióra

szerda: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:30

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat

László Lehel
Május 1 utca, 1/A
0723-630-793

Biblióra

szerda: 18:00
vasárnap: 17:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

KOLOZSVÁR

Kapcsolat

Szász Attila
Str. Otetului 18A
0723-368-408
Istentisztelet
vas.: 10:00 – román

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat

Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
0745-777-673

Biblióra

csütörtök: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

PETROZSÉNY

Kapcsolat

Zólya Csaba
0723-395-260

Biblióra

csütörtök: 11:00 – magyar

RAVA

Kapcsolat

László Lehel
0723-630-793
Istentisztelet
vasárnap: 14:00

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat

Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
0744-307-550

Biblióra

szerda: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat

Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
0726-265-566

Biblióra

szerda: 19:00
vasárnap: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:00

SZOVÁTA

Kapcsolat

Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
0722-573-019

Kovács Kálmán

M. Eminescu utca K1/7
0740-483-684

Biblióra

szerda: 19:00
Istentisztelet
vas.: 10:00

VULKÁN

Kapcsolat

Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
0723-395-260

Biblióra

szerda: 17:00 – magyar
péntek: 17:00 – román
Istentisztelet
vasárnap: 9:30 – magyar
vasárnap: 11:30 – román

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ

Kapcsolat

Lőrinc Bertalan
380-99-4562471

Biblióra

péntek: 18:00
Istentisztelet
vas.: 15:00

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat

Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
380-99-4562471

Biblióra

szerda: 17:00
Istentisztelet
vas.: 10:30

UNGVÁR

Kapcsolat

Váraljai Tibor
099-221-7888

Biblióra

kedd: 18:00
Istentisztelet
vasárnap: 10:30

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat

Bagoly Gyula

Endre u. 11.

06-30-269-8643

Bibliaóra

szerda: 18:00

Istentisztelet

vas.: 10:30 – IT

BUDAPEST

Kapcsolat

Szabó Péter András

1112 Neszmélyi út 13.

06-30-184-2142

Sikó Mihály

1106 Lángvirág utca 11.

06-20-523-2147

Bibliaóra

szerda: 18:00

(Érd, Pacsirta utca 28.)

péntek: 18:00

(Bp, Lángvirág utca 11.)

Istentisztelet

vas.: 10:00

(Bp, Neszmélyi út 13.)

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat

Bencs Miklós

06-70-328-5471

Bibliaóra

péntek: 17:00

Istentisztelet

vas.: 10:00

MISKOLC

Kapcsolat

Szőke Imre

Kartács u. 1.

06-46-412-558

Bibliaóra

szerda: 17:30

Istentisztelet

vas.: 10:30

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Kiadja a Közép- és Kelet-Európai

Református Presbiterianus Egyház

www.presbiterianus.hu

ISSN 1788-5450

Szerkesztők: Tamás Sándor, Curcubet Gabriella,

Szólósiné Nagy Kincső Galatea

Képek és ábrák forrása: freepik.com

Borítófotók: Gulácsiék

Lektorálták: Tóth János, Frank Dávid

Túrmezei Erzsébet

Csodálatos

Csodálatos Teveled jární,
álljon utamba gátnak bármi,
erődnek hittet kaput tární
és új csodákra várni jó.

Mert neked új csodáid vannak.
Néha észrevétlen elsuhanak,
S nincsen látó szeme csak annak,
aki meglátja a csodát.

Látó szem. Ámuló tekintet.
Segíts, Uram, meglátni mindent,
mint a harmattal telehintett
réten csillogó cseppeket!

Csodádat körülöttem, bennem
segíts boldogan észrevennem,
hogy énekelem újongva zengjen,
és dicsérje irgalmadat!

Megújulás és bűnbocsánat!
Üde sarjat hajt, a kiszáradt,
kopár fa gyümölcshezó ágat.
Halál helyén élet terem.

Előttünk jársz. Te vagy az Élet!
A tegnapi is hirdeti fényed,
de ha mi ma követünk téged,
csodát virágozik a jelen!

